Mica Bibliotecă **Carmen Sylva**

Cuvinte Sufletescĭ

de

Carmen Sylva

BUCURESCĬ
Institutul de Arte Grafice CAROL GÖBL
1898.

Mica Bibliotecă Carmen Sylva

Cuvinte Sufletescĭ

de

Carmen Sylva

BUCURESCĬ
Institutul de Arte Grafice CAROL GÖBL
1898.

Kleine Bibliothek Carmen Sylva

Seelengespräche

von

Carmen Sylva

BUKAREST
Institut der graphischen Künste CAROL GÖBL
1896.

INSERATUL VIEȚEI

Cuvintele pentru rugăciunea de astădĭ sunt scrise în Sfinta Evanghelie a luĭ Luca, cap. 24, vers 29:

«Rĕmâĭ cu noĭ, căcĭ către seară este și s'a plecat diua.»

Aceste cuvinte le-aŭ dis Învĕțătoruluĭ lor învĕțăceiĭ orfanĭ, mergênd spre Emaus. Christos îĭ însoția în calea lor, însă eĭ nu l'aŭ cunoscut. Christos i-a îmbărbătat, aducêndu-le mângâiere și dovedindu-le că Christos a trebuit să pătimească toate câte le-a pătimit, pentru ca învĕțăturile sale, pecetluite cu sfînt sângele sĕŭ, să primiască puterea dumnedeească cea covîrșitoare.

DES LEBENS ABEND

Den Text zu unsrer Andacht finden wir im Evang. Lucae, im 24. Capitel, im 29. Verse:

«Bleibe bei uns; denn es will Abend werden und der Tag hat sich geneigt.»

Diese Worte der verwaisten Jünger auf dem Gang nach Emmaus waren an ihren unerkannten Meister gerichtet, der sie auf dem ganzen Wege tröstete und ihnen bewiesen, dass Christus das Alles leiden musste, damit seine blutbesiegelte Lehre erst die rechte Kraft erhielte. Wie hatte ihr Herz in Ihnen gebebt, da der Fremde so trostreich sprach und ihnen

Inima lor a tresărit, căcĭ străinul îĭ adăpase din isvorul bogat al mângâieriĭ şi le arătase că greşesc, credênd că o vieaţă întreagă şi patimele suferite aŭ rĕmas neroditoare şi s'aŭ perdut iarăşĭ în întuneric.

Şi când el voia să-şĭ urmeze calea, atuncĭ învĕţăceiĭ se îndreptează spre El cu rugaciunea lor, asemenea ca nisce copiĭ, şi-ĭ dic: Rĕmâĭ cu noĭ, căcĭ către seară este!

Cât de des am rostit şi noĭ această rugăciune, când noaptea se pogoară în inimile noastre cele obosite, fără a ne aduce şi somnul cel dulce! Noaptea întunecoasă e lungă; ea e întovărăşită de fiorĭ, de spaimă, de groază, carĭ cresc în mĕsura în care repaosul întunericuluĭ cresce în afară.

Cât de adesea ni se par toate sdrobite şi nimicite împrejurul nostru, toate surpate, din câte am clădit cu atâta speranţa! Vieaţa ne pare fără preţ, suferinţele fără folos, lucrarea neroditoare! Într'un ceas de spaimă toate se rĕstoarna preste noĭ şi întunericul ne acopere. În zadar am adus cu veselie

zeigte, dass sie sich irrten, wenn sie meinten, das ganze Leben und Leiden sei umsonst gewesen und Alles werde wieder in Finsterniss verfallen.

Und nun wollte er weiter gehen. Es klingt fast wie eine kindliche Bitte: Bleibe bei uns; denn es will Abend werden!

Wie oft möchten wir diese Bitte aussprechen, wenn wir geängstigt sind, wenn sich Nacht auf unsre müden Herzen senkt, ohne den heissen Augen Schlaf zu bringen. Es wird nur lange, dunkle Nacht, mit ihren Schauern, mit ihren Schrecken, mit ihrer Unruhe, die um so grösser in uns wird, je stiller es draussen.

Wie oft scheint Alles zerbrochen, Alles gescheitert, worauf wir so viel gebaut: Unser Leben werthlos, unser Leiden nutzlos, unser Schaffen fruchtlos. In einer Schreckensstunde stürzt es über uns zusammen und es wird Nacht ringsum. Wir hatten heitern Antlitzes die schwersten Opfer gebracht, wir

cele maĭ grele jertfe! În zadar am muncit până ne-aŭ sângerat mânile! Toate sunt zadarnice! Cerul se acopere încet cu încetul, albăstriul luĭ ne maĭ trimite o privire, apoĭ se face întuneric. Dar după ce a înoptat, încă nimic nu s'a sfîrşit. Vieaţa tot merge înainte şi se desfăşură atuncĭ nemiloasă, ca şi cum nimic nu s'ar fi prăbuşit. Valurile se înalţă şi se coboară; ele sfărămă colea şi dincolo cele din urmă grindĭ ale corăbieĭ vieţeĭ noastre, ca şi cum acea corabie ar fi o jucărie fărămată; iar ţĕrmul spre care năzuim pentru a ne mântuì e o insulă, un pămînt pustiŭ încunjurat cu apă, fără arborĭ, lipsit de apă, în mijlocul măriĭ nemărginite a vieţeĭ.

Cine să nu-şĭ peardă acì speranţa? Omul, odrasla dumneḑeească de pe pămînt, e sdrobit. Revĕrsatul zorilor nu-l maĭ deşteaptă. Credinţa în sine, în oamenĭ, în Dumneḑeŭ nu maĭ e. Toate s'aŭ sfîrşit! E într'însul noapte.

Dar paşĭ uşorĭ şi tainicĭ trec pe lângă noĭ, şi ochiĭ noştri, încă păinginiţĭ, nu cunosc pe călĕtor. El ne şoptesce cu glasul blândeţeĭ, că nu toate aŭ fost

hatten die Hände wund gearbeitet — umsonst, Alles umsonst! Langsam zieht sich der Himmel zu, noch ein letztes blaues Auge schaut auf uns nieder, dann wird auch dieses Nacht. Es wird Nacht und doch kein Ende. Das Leben geht dennoch weiter und tost um uns her, gerade, als wäre Nichts gescheitert. Gleichförmig heben und senken sich die Wellen, die die letzten Planken unsers Glücksschiffs hin und her schleudern, wie eitel Spielwerk, und der Strand, der uns rettet, ist eine wüste Insel, baumlos, wasserlos, im ungeheuern Ocean schäumenden Lebens.

Wer soll da nicht verzweifeln? Die irdischen Götter liegen im Grunde; kein Morgen weckt sie mehr. Der Glauben an sich selbst, an die Menschen, an Gott, ist verloren; es ist Nacht.

Da geht ein leichter, leiser Schritt neben uns her, aber unsre Augen sind gehalten, wir erkennen den Fremdling nicht. Und mit sanfter

zadarnice, că nicĭ o vitejie, nicĭ o mărturie plătită cu sângele nostru nu e zadarnică. Vederea nostră e prea slabă şi nu vedem steaua ce luminează nopţile cele maĭ întunecate; am cădut prea adînc în desnădăjduire, pentru a crede că după noapte va maĭ resărì o ḑi, şi nu numaĭ o ḑi, ci încă maĭ multe ḑile. Da! Noĭ putem, noĭ trebue, noĭ suntem datorĭ a trăì, ca să desăvîrşim ce am început. Glasul şoptesce în inima noastră; el ne pare cunoscut. E glasul în care am rostit pentru întâiaşĭ dată rugăciunea în frageda noastră copilărie, când mama ne punea mânile una lângă alta. E glasul clopotuluĭ îndepărtat, pe care-l auḑim adese-orĭ şi care totdeaunea ne cuprindea de evlavie. Sĕlbatica desnădăjduire se stinge în durere! Rĕmâĭ! o! remâĭ, ne rugăm cu înduioşare, căcĭ ne temem că ḑiua iarăşĭ spre seară se pleacă, îndată ce glasul ar înceta. A şoptit dulce la ureche un isvor, precum eram şi noĭ odinioară, înainte de a fi plecat pe marea cea furtunoasă şi de a ne fi rătăcit în noianul eĭ.

Stimme sagt er, es sei nicht Alles umsonst gewesen; kein Heldenthum, kein Märtyrerthum so umsonst. Wir seien nur zu kurzsichtig, um den Stern zu erkennen, der durch alle Nächte scheint; wir seien zu sehr in unsre Verzweiflung versunken, um zu glauben, dass nach der Nacht noch ein Tag käme und noch ein Tag und dann noch Viele. Ja, wir könnten, wir sollten, wir müssten leben und zu Ende führen, was wir begonnen. Ganz leise tönt die Stimme in unser Herz und klingt so bekannt, wie das Gebet unsrer ersten frühen Kindheit, als die Mutter uns die Hände faltete. Es klingt, wie die ferne Glocke, die wir immer gehört und die uns immer zur Andacht gestimmt. Und die wilde Verzweiflung löst sich in Wehmuth. Ach könnten wir doch der süssen Stimme glauben! Bleibe o bleibe! flehen wir ängstlich; denn es wird wieder Nacht, sobald sie verstummt. Es hat ein Quell gemurmelt, ein Quell aus der Tiefe, so rein, so lauter, wie wir selber einst gewesen bevor wir herumgejagt auf dem wilden Meer

Dar iată-l! El se apropie de noĭ, frânge pânea, bine-cuvintează, şi noĭ cădem la picioarele luĭ. Iarăşĭ El ridică mâna, ne arată în depărtare corabia mântuitoare ce se apropie, şi apoĭ se face nevĕḑut.

Creḑĭ tu oare că ţie nu ţi-a sunat încă nicĭ odată acel glas? Dar ce te-a mântuit din suferinţele tale? Cine te-a învĕţat iarăşĭ să vieţuescĭ, când vieaţa era pentru tine fără preţ? Cine ţi-a frânt pânea? Căcĭ iată că încă n'aĭ flămânḑit. Însă tu, în necredinţa ta, nu l'aĭ cunoscut, tu n'aĭ creḑut că El va venì iarăşĭ, că va venì la tine şi numaĭ la tine, ca să te mângâie pe tine singur. El nu vine încunjurat de mărire, pentru că nu vrea să fie cunoscut! Pune-ţĭ credinţa în El, îmbrăţişează-l cu iubire, roagă-te precum se roagă un copil, şi el va zăbovì la tine.

Nu simţescĭ tu oare că puterile îţĭ scad? Se apropie oare înseratul vieţeĭ tale, fără bucurie, trist, singuratic şi tăcut? Încep ochiĭ tĕĭ a se întunecà şi mâna ta a tremurà? Aĭ aşezat în groapă tot ce ar fi putut să-ţĭ închidă

Und siehe, da tritt er ein zu uns und bricht das Brod und dankt und wir stürzen ihm zu Füssen. Er aber hebt die Hand und zeigt fern am Horizont ein weisses Segel, das uns naht, und ist verschwunden.

Meinst du, die Stimme sei dir noch nie erklungen? Was hat dich denn aus deiner Qual befreit? Was hat dich wieder Leben gelehrt, da dir das Leben werthlos war? Was hat dir das Brod gebrochen? Denn siehe, Du bist noch nicht verhungert! Du hast ihn nur nicht erkannt, in Deinem Unglauben, Du hast nicht gemeint, er könne wiederkommen, zu Dir kommen, zu Dir allein, um gerade Dich zu trösten! Er kommt in jeglicher Gestalt; denn er will sich nicht erkennen lassen. Glaube Du nur an ihn, halte ihn fest, bitte ihn kindlich, so wird er bei Dir bleiben.

Oder fühlst Du Deine Kräfte schwinden? Kommt die Tagesneige Deines Lebens heran, freudlos, düster, einsam, stumm? Werden Deine Augen dunkel und Deine Hand zitternd? Hast Du Alles begraben, was dir

ochiĭ cu duioşie? Iată El se apropie şi acum de tine, şoptind vorbe de mângâiere pentru inima ta cea obosită. El îţĭ ḑice: Acum poţĭ să morĭ în pace, căcĭ ţĭ-aĭ săvîrşit lucrarea! Nicĭ atuncĭ tu nu eştĭ părăsit, căcĭ El e cu tine! El aude glasul rugăciuniĭ tale când ḑicĭ: Rĕmâĭ cu mine, căcĭ s'a plecat ḑiua spre seară!» El intră la tine. Iar când ochiĭ tĕĭ se vor luminà şi-l veĭ cunoasce, atuncĭ va fi ceasul cel din urmă, atuncĭ trecĭ spre vecĭnicie, atuncĭ eştĭ suflarea în suflarea de vieaţă a lumiĭ, de la care aĭ pornit şi la care te întorcĭ.

Nu! Inseratul vieţeĭ tale nu va fi nemângâiat, căcĭ prietenul tĕŭ te întovărăşesce; El îţĭ lămuresce vieaţa întreagă şi-ţĭ arată ţinta fiinţeĭ tale! Nu crede că toate aŭ fost zadarnice! Tu eştĭ prea slab la vedere şi nu poţĭ pătrunde întunericul, tu eştĭ prea neputincios şi mic pentru a pricepe mersul uriaş al lumiĭ, din care tu însuţĭ nu eştĭ decât o părticică. Tu aĭ acolo locul tĕŭ, pe care trebue să-l cuprinḑĭ şi să-l umplĭ, orĭ de-ţĭ place, orĭ de suferĭ, orĭ de plângĭ, când rîḑĭ, când eştĭ mulţămitor, ca şi când eştĭ induşmănit.

sonst friedlich die Augen zugedrückt hätte? Siehe, auch dann erscheint er an Deiner Seite und flüstert Worte des Trostes in Dein müdes Herz und sagt, Du dürfest nun ruhig scheiden, da Dein Tagewerk vollbracht und einsamm seist Du ja nicht, da er bei Dir! Er hört Deine Bitte: Bleibe bei mir, denn der Tag hat sich geneigt. Und er tritt mit Dir ein, und wenn deine Augen hell werden und du ihn erkennst, dann ist die letzte Stunde da und Du wehst hinüber, ein Geist in Geistes Welt, aus der Du ausgegangen, zu der Du zurückkehrst.

Nein, nicht trostlos sei des Tages Neige, da Dein Freund dich begleitet und Dir Dein ganzes Leben und Deines Daseins Zweck erklärt! Fürchte nicht, es sei Alles umsonst gewesen. Du bist nur viel zu kurzsichtig, um die Finsterniss zu durchschauen. Du bist zu schwach und klein, um den grossen Weltengang zu begreifen, von dem Du ein Theil nur bist, indem Du aber Deine Stelle hast einnehmen und ausfüllen müssen, ob es Dir lieb war oder leid, ob Du geweint oder gelacht, ob Du gedankt oder gegrollt.

Dorul nostru după fericire e atât de nemărginit, în cât nu voim să înţelegem că trebue să suferim. Păşim nemângâiaţĭ pe calea cea colţuroasă. Ne gâlcevim şi ne tânguim, căcĭ n'am fost zidiţĭ desăvîrşiţĭ şi nu ni s'aŭ împărţit de o potrivă bunurile. Ne nevoim să îndurăm neputinţa, şi nu voim să audim glasul luĭ, care ne dice: «Liniştiţi-vĕ! Eŭ sunt cu voĭ!» N'aţĭ vĕdut oare mărirea uneĭ biruinţe asupra neajunsurilor vieţeĭ, asupra trupuluĭ mâhnit, asupra ticăloşieĭ vieţeĭ? Nu vedeţĭ voĭ că aveţĭ să luptaţĭ, că nu puteţĭ trăĭ fără sbuciumărĭ, că hrana voastră e osteneala? Iar când cădeţĭ ca frunza de pe pom, învĕliţĭ rădăcina luĭ, aducêndu-vĕ aminte că aţĭ făcut loc vlăstarelor tinere, carĭ se vor întinde cu mult maĭ departe de voĭ!

Lăsaţĭ să vie seara în lăuntrul vostru şi nu vĕ tânguiţĭ! Căcĭ de odată cu seara va intra şi El şi-şĭ va ridică povara de pe inimile voastre, şi va şterge lacrimile din ochiĭ voştri, şi va aduce vouĕ pacea luĭ cerească!

Stăpâne! Poposesce la noĭ, căcĭ în-

Wir wollen nur nicht begreifen, dass wir leiden müssen, weil unsre Sehnsucht nach Glück so unendlich gross ist; wir gehen trostlos auf der staubigen Strasse dahin und hadern und klagen, dass wir so unvollkommen gemacht, und so ungleich, dass wir das Unerträgliche tragen müssen, und wollen nicht hören, wie er uns sagt: Seid stille! es muss so sein! Seht ihr denn nicht die Herrlichkeit eines Siegthums über alle Noth, über den verschmachtenden Körper, über die Elendigkeit der Welt! Seht ihr denn nicht, dass ihr zum Streite geschaffen seid, dass Kampf euer Bedürfniss und Mühe euere Nahrung ist? Und wenn ihr hinsinkt, wie das Blatt am Baum, so deckt ihr schützend seine Wurzeln, so macht ihr Platz den jungen Sprossen, die weiter, viel weiter wachsen, als Ihr!

Last es nur Abend werden in Euch und klaget nicht! Denn mit dem Abend tritt er herein und hebt die Last von Euern Herzen, und wischt die Thränen aus Euern Augen und bringt seine Himmelsruhe. Amen.

O kehre bei uns ein, Herr, denn es

sc̆rează şi ne îngrozim de noaptea cea lungă şi întunecoasă! Nu trece pe dinaintea porţeĭ noastre! Te dorim! Fă să nădăjduim că lucrarea noastră n'a rĕmas neroditoare! Noĭ trecem pe cărarea vieţeĭ şi suntem nepricepuţĭ, întrebăm şi ne încunjurăm cu sfială. Deschide-ne Tu calea şi luminează ochiĭ noştri, pentru ca să putem vedea limpede! Arată-ne Tu strălucirea lumineĭ, care să ne mântuiască de toată spaima! Fă ca să rĕsară altă ḑi în locul celeĭ care s'a plecat spre seară! Întăresce-ne şi ne oţelesce cu puterĭ nouĕ, saŭ, după voia Ta, cu cea din urmă putere! Te aşteptăm cu dor ca nisce copiĭ! Te dorim ferbinte, precum te doriaŭ ucenicii tĕĭ! Frânge-ne Tu pânea, ca iarăşĭ să învĕţăm a Te lăuda, ca iarăşĭ să prindem credinţă, ca iarăşĭ să mărim scump numele Tĕŭ! Amin!

will Abend werden und uns bangt es vor der langen, dunkeln Nacht. Schreite nicht vorüber an unsrer Pforte! Wir harren Dein! Gieb uns den Glauben zurück und die Zuversicht! Lass uns hoffen, dass nicht vergeblich unser Thun! Wir wandeln dahin und wissen nicht und fragen und zagen. Betritt Du unsre Strasse und öffne unsre Augen, dass sie sehen. Zeige Du uns das helle Licht, das uns aus allen Schrecken hinausführen wird. Lass den Tag wieder scheinen, der sich geneigt. Stärke, stähle uns mit neuer, oder mit letzter Kraft nach Deinem Willen. Wir harren Dein wie die Kinder! Wir harren Dein wie die verwaisten Jünger! Brich Du uns ein Stücklein Brod, auf dass wir wieder danken lernen und glauben lernen und Deinen Namen preisen! Amen.

OMUL CARE E BISERICA LUI DUMNEḌEU CELUI VIU

Cuvintele pe carĭ le-am ales pentru întărirea noastră sufletească le aflăm în Cartea a doua a Sfîntuluĭ Apostol Pavel către Corintenĭ, cap. 6, vers 16:

«Că voĭ sunteţĭ biserica luĭ Dumneḍeŭ celuĭ viŭ.»

Cuvintele Apostoluluĭ străbat ca sunetul trîmbiţelor în această lume sburdalnică, în care noĭ nu credem, pentru că noĭ nu credem nicĭ în noĭ înşine, nicĭ în chemarea noastră cea înaltă. Noĭ suntem biserica luĭ Dumneḍeŭ celuĭ viŭ! Noĭ? Noĭ, carĭ nu suntem în stare să fim nicĭ locuinţa fraţilor noştri,

DER MENSCH DES LEBENDIGEN GOTTES TEMPEL

Die Worte der heiligen Schrift, durch die wir uns heute erbauen wollen, finden wir im 2-ten Briefe Pauli an die Corinther, im 6 Capitel, im 16 Verse:

Ihr seid der Tempel des lebendigen Gottes!»

Wie ein Posaunenstoss tönt dieses Wort in unsre seichte Welt hinein, an die wir nicht glauben, weil wir an uns selbst nicht glauben und an unsern hohen Beruf. Der Tempel des lebendigen Gottes! Wir! Wir, die nicht werth sind, unsern Brüdern Wohnung in uns zu machen, da wir allen Lei-

pentru că ne-am făcut locaşul tuturor patimelor celor rele; pentru că am fugit de noĭ înşine, perḑênd orĭ-ce stăpânire asupra noastră? Noĭ? Noĭ să fim biserica luĭ Dumneḑeŭ celuĭ viŭ? Noĭ, carĭ ḑicem: Nu este Dumneḑeŭ, lumea luĭ e o vale a plângerilor!

Sfîntul Apostol nu ḑice: Voĭ să fiţĭ biserică! El ḑice: Voĭ sunteţĭ biserică! Iar oameniĭ din vremea Apostoluluĭ Pavel eraŭ ca în toate vremile: slabĭ, păcătoşĭ, necredincioşĭ şi cu inima obosită. Cu toate aceste, Apostolul le ḑice: Voĭ sunteţĭ biserica! El crede dar că noĭ suntem vrednicĭ ca să fim numiţĭ ast-fel, căcĭ chemarea noastră ne înalţă maĭ presus de noĭ. Apostolul vede în noĭ putinţa de a fi curăţiţĭ, de a fi curaţĭ, de a fi măriţĭ, de a fi liberĭ.

O, nu! nu vom zăcea în vecĭ în noroiul în care ne-a împins desnădăjduirea noastră, după ce patimele ne-aŭ înjosit. Nu vom perì în mijlocul nimicurilor, carĭ ţin vederea noastră legată într'un cerc restrîns; nicĭ nu vom fi tîrîţĭ ca dobitoacele, carĭ poartă povoare grele fără a maĭ întreba când li se va lua sarcina de pe dînsele. Noĭ ne vom ri-

denschaften die Stätte eingeräumt, Wir, die vor uns selber entfliehen möchten, weil wir die Herrschaft über uns selbst verloren, Wir, die sagen: Es ist kein Gott, und seine Welt ist ein Jammerthal!

Der Apostel sagt nicht: Ihr sollt sein! sondern: Ihr seid! — Und die Menschen waren zu seiner Zeit, wie zu allen Zeiten, schwach, sündhaft, ungläubig und mattherzig. Er aber lässt sich nicht beirren: Ihr seid der Tempel! Also vermeint er es dennoch, dass wir es werth sind, so zu heissen, dass unser Beruf uns so hoch über uns selbst erhebt. Er sieht dennoch in uns die Möglichkeit, rein zu sein, rein, erhaben, frei.

Nein, wir sollen nicht immer im Staube liegen, dahin uns unsre Verzweiflung hat sinken lassen, nachdem uns die Leidenschaften erniedrigt. Wir sollen nicht hinschleichen wie Lastthiere, nicht mehr fragend, wann uns die Bürde abgenommen wird. Wir sollen über uns selber uns erheben, denn uns wurden Flügel gegeben, die heis-

dica peste noĭ înşine, căcĭ ni s'aŭ dat aripĭ, ale căror nume sunt: *cugetarea* şi *voinţa*. Da! Noĭ ne vom îndrepta privirea în depărtare, căcĭ nouĕ ni s'a aşezat capul în sus şi ni s'a dat privirea cea stăpânitoare, cu care putem supune lumea şi soarta. Nu ne vom tîrî nicĭ odată, încovoiaţĭ de greutatea povereĭ noastre, ci o vom purta-o pe umerĭ puternicĭ, căcĭ suntem zidiţĭ pentru a purta greutatea vieţeĭ.

Să nu ḑicĭ: Nu pot, căcĭ sunt neputincios! Să nu ḑicĭ, pentru că nu ḑicĭ adevĕrul. Tu eştĭ tot atât de tare ca şi fratele tĕŭ, a caruia ispită tu nu o veḑĭ şi care se luptă lângă tine o luptă tot atât de aspră.

Apostolul a vĕḑut în noĭ cevà bun şi frumos, căcĭ numaĭ aşà a putut să ne ḑică: «Voĭ sunteţĭ biserica Dumneḑeuluĭ celuĭ viŭ.

Nu! Noĭ nu suntem locaş de idolĭ morţĭ, de idolĭ ciopliţĭ din peatră. Zidirea noastră e plină de vieaţă, colivioara noastră e însufleţită, suflarea noastră e Dumneḑeŭ. Pâziţĭ căscioara voastră, ca nimic necurat să nu se sălăşluiască întru ea! Împodobiţi-o cu

sen: Der Gedanke und der Willen. Wir sollen weit hinausschauen; denn uns wurde das erhobene Haupt und der Herscherblick gegeben, mit dem wir Welten und Sckicksale umspannen können. Wir sollen unter unsrer Last nicht schleichen, sondern mit starken Schultern frei sie tragen wollen, da wir zum Tragen geschaffen.

Sage nicht: Ich kann nicht anders, ich bin schwach! Das ist nicht wahr! Du bist stark, Du bist so stark wie dein Bruder, dessen Versuchung Du nicht siehst und der neben Dir einen harten Kampf besteht.

Der Apostel muss doch Edles und Schönes an uns gesehen haben, dass er uns zurufen konnte: Ihr seid der Tempel des lebendigen Gottes!

Wir sind nicht die Wohnung todter Götzen, aus Steinen geschichtet. Nein, luftiger ist unser Bau, beweglich das Gehäuse, Geist unser Gott. O waret das Gehäuse, dass es Nichts verunreinige! Schmückt es mit frommen Händen, lasst Keinen es mit Wort

mânĭ smerite şi nu lăsaţĭ ca diavolul să o spurce când-va, nicĭ cu cuvîntul, nicĭ cu privirea. Invěţaţĭ pe ceĭ necredincioşĭ să-şĭ deslege încălţămintele şi să alunge rîsul de pe buzele lor. Aduceţi-vě aminte că sunt nenorociţĭ aceĭ carĭ nu cred, pentru că eĭ n'aŭ isbutit cu zidirea lor, pentru că aceasta s'a prăbuşit şi ruină s'a făcut, locaş al vermilor celor necuraţĭ. Eĭ ar intra cu bucurie într'un locaş sfint, dacă ar putea crede despre vreunul că a rěmas sfînt. Aduceţi-vě aminte că voĭ aţĭ putea îndrepta pe mulţĭ, dacă aţĭ fi sfinţiţĭ.

Şi nu e aşà de greŭ acest lucru, precum credeţĭ voĭ.

Când sosesce ceasul ispiteĭ, să ne aducem aminte cât de scurtă e plăcerea şi cât de lung e pustiul, căruia îĭ urmează pocăinţa. Adu-ţĭ aminte, omule, că trebue să îndurĭ ceea ce tu însuţĭ ţi-aĭ croit şi că nimic, nimic nu ţi se va erta. Cum îţĭ veĭ clădì fiinţa, aşà veĭ fi. Tu poţĭ să fiĭ o colibă mică, în care sălăşluesce pacea, şi iarăşĭ poţĭ să fiĭ un palat falnic, în care se ţes uneltirĭ diavolescĭ. Poţĭ să fiĭ o casă de

oder Blick entweihen! Lehret die Ungläubigen, ihre Schuhe auszuziehen und das Lächeln von ihrem Munde zu Bannen. Denkt, dass sie, die Unglücklichen nicht glauben, weil ihr Bau ihnen misslang, weil er eingestürzt und nun die wüste Stätte unreinen Gewürms geworden ist. Gern würde er eine heilige Stätte betreten, wenn er nur von Einer glauben könnte, dass sie heilig geblieben. Denkt Ihr, dass Ihr Viele zurückführen könnt, wenn Ihr heilig seid!

Und es ist nicht so schwer als Ihr meint.

Wenn die Stunde der Versuchung kommt, so denke nur, wie kurz die Freude und wie lang die Oede, die die Reue hinterlässt. Denke, dass Du Alles ausleben musst, was Du Dir angebahnt, und dass Dir Nichts, gar Nichts erlassen wird. Zu was Du Dich aufbaust, dass wirst Du sein. Du kannst, eine kleine Hütte sein, darinnen der Frieden wohnt, oder ein kühner Palast darinnen sich Ränke schmieden, oder

târguit, în care toate sunt de vîndare; dar poţĭ să fiĭ şi o biserică în care toţĭ se sfinţesc. Aĭ să lucrezĭ jumătate din vieaţa ta la clădirea, care trebue să stea cât trăescĭ, şi aĭ să lucrezĭ bine, ca nu cum-va cea dintâiŭ lovitură să o surpe. Bisericuţa noastră poate să fie cât de mică, căcĭ ea şi aşà ne va insufla evlavie, dacă într'însa se va sălăşluì suflarea de vieaţă dătătoare a Dumneḑeuluĭ celuĭ viŭ.

Dar tot-deauna se va vedea şi se va simţì, când casa ta de negustorie orĭ palatul tĕŭ le-aĭ prefăcut numaĭ târḑiŭ în biserică, pentru că această prefacere nu e curată şi adevĕrată şi nu întăresce pe nime. Pururea se va vedea şi se va simţì că odinioară acolo a fost locaş străin, iar nu numaĭ şi numaĭ locaşul luĭ Dumneḑeŭ. Se va vedea că într'însul aŭ locuit idolĭ fără vieaţă, mamonul, pofta de plăcerĭ, deşertăciunea, pofta de avere. Se va vedea că acestora s'a adus închinăciune, şi unde nicĭ nu-ţĭ aducĭ aminte, acolo aŭ să iasă la iveală urmele lor şi aŭ să dovedească împotriva ta despre trecutul tĕŭ cel păgânesc.

eine offene Markthalle, darinnen Alle heilig werden. Aber Dein halbes Leben brauchst Du zu dem Bau, der für die übrige Zeit steht, wenn ihn nicht der erste Stoss zertrümmert. Dein Kirchlein kann winzig klein sein und wird doch zur Andacht stimmen, wenn nur der Odem des lebendigen Gottes es durchweht.

Ewig wird man es fühlen, wenn Du Deine Markthalle oder Dein Schloss zur Kirche später umgewandelt. Es ist nicht wahr und erbaut Niemand. Ewig wird man es fühlen, dass dereinst ganz Anders drein gewohnt hat, als Gott allein. Die todten Götzen, Mammon, Genusssucht, Eitelkeit, Habgier haben es bewohnt und es wurde Ihnen gehuldigt, und wo Du es am wenigsten denkst da kommt die Spur davon hervor und zeugt wider Dich von einer heidnischen Vergangenheit.

De aceea, de la început să-ţĭ fie mânile curate. Cară o petricică după alta cu evlavie şi nu te îngrozì de osteneală, nicĭ nu te teme de batjocură. Bîrfitoriĭ te vor pismuì, dacă clădirea ta va fi în stare a se împotrivì furtunelor, dacă glasul tĕŭ va purta în sunetul luĭ prevestirea că Dumneḑeul cel viŭ este aproape de tine, dacă faţa ta va străluci ca faţa luĭ Moise, când se învrednicia de apropierea luĭ Dumneḑeŭ.

Nu trebue să ne încunjurăm de tămâie şi de tăinicie, pentru ca să fim cinstiţĭ şi onoraţĭ. Nu trebue să eşim în privelişte, ca să arătăm că suntem biserica luĭ Dumneḑeŭ. Pace să aveţĭ şi pace să împărţiţĭ! Pace să fie în privirea voastră şi iarăşĭ pace în suflarea voastră! Nu vĕ temeţĭ că suspinele orĭ lacrimile vor necinstì vre-odată bisericuţa voastră! Ele o vor sfinţi-o, ca şi cântările de bucurie şi de mulţumită; iar peatra găurită de genuchiĭ voştri nu va fi lipsită de frumuseţea eĭ. Clădiţĭ, clădiţĭ, voĭ fiĭ aĭ oamenilor, ca biserica voastră să se înalţe până în nourĭ şi să fie însuflată de duhul cel dumneḑeesc. Amin.

Halte Deine Hände rein von Anfang an; trage in frommer Andacht, Stein zu Stein und scheue die Mühe nicht; fürchte den Spott nicht; die Spötter werden Dich beneiden, wenn dein Bau den Stürmen trotzt, wenn deine Stimme die Weise der Gottesnähe trägt, wenn dein Antlitz leuchtet wie Moses Antlitz, da er mit Gott verkehrt.

Du brauchst Dich nicht in Opferdunst und Geheimniss zu hüllen, um geachtet und verehrt zu sein; denn Du brauchst nicht su scheinen, weil Du Gottes Tempel bist. Frieden sollt Ihr haben und Frieden geben, Frieden blicken und Frieden athmen. Fürchtet nicht dass Seufzer und Thränen Euer Kirchlein entweihen. Sie heiligen es ebenso gewiss wie Jubel- und Dankeshymnen, und der Stein ist nicht verunschönt, der vom Knien ausgehölt. Baut, baut Ihr Menschenkinder, dass Eure Kirche sich in die Wolken erhebe und der Geist Gottes sie durchwehe. Amen.

Dumnedeule! Cum să ne curăţim în deajuns, pentru ca să fim biserica Ta! Noi, ţërînă din ţërînă, cum să ne facem vrednici de atâta dar! Curăţesce-ne Tu de necurăţenia pămîntească, până când veĭ putea tu însuţi sălăşluĭ întru noĭ, făcênd din inimile noastre altarul Tĕŭ!

Stăpânitorule! Sfărâmă idoliĭ carĭ ne îndepărtează de Tine şi înalţă în noĭ singur chipul Tĕŭ cel sfînt, ca strălucirea luĭ să ne lumineze pe deplin şi să ne pătrundă! Sfinţesce-ne, împacă-ne şi ne liniştesce! Mântuesce-ne de toată lupta nevrednică de locaşul Tĕŭ! Şi fiĭ viŭ întru noĭ, ca să Te mărim pe Tine! Amin.

Wie sollen wir genugsam uns reinigen, Gott, um Deines Geistes Tempel zu sein! Wie sollen wir, Staub vom Staube, uns würdig machen solcher Gnade! Reinige Du uns selber von dem Irdischen, das uns befleckt, bis Du einziehen kannst und aus unsern Herzen Dir den Altar machen!

Zerbrich unsre Götzen, Herr, die uns von Dir entfernen, und richte Dein Bild allein in uns auf, dass sein Glanz uns ganz erleuchte und durchströme! Lass uns rein sein, heilig, friedvoll, still. Befreie uns von allem Kampf, der Deiner Wohnung nicht würdig ist, und sei in uns lebendig, Gott, dass wir Dich lobpreisen. Amen.

ERTAREA PĂCATELOR

Cuvintele pentru rugăciunea noastră de astădĭ le-am luat din Sfînta Evanghelie a luĭ Mateiŭ, cap. 6, vers 12:

«Şi ne eartă nouĕ păcatele noastre, precum şi noĭ ertăm datornicilor noştri.»

In această frumoasă şi minunată rugăciune nu este nimic, care să cuprindă în maĭ puţine cuvinte toate suferinţele, toate trebuinţele şi toate dorinţele omeniriĭ; nu este nimic, care ar trebuì să avem maĭ adese pe buzele noastre, ca aceste cuvinte ale eĭ: «Şi ne eartă nouĕ păcatele noastre.»

O ḑi nu trece ca să nu fim siliţĭ a

DER SÜNDEN VERGEBUNG

Die Worte, durch welche wir uns Heute erbauen wollen, finden wir im 12. Capitel des Evang. Matthei, im 12. Verse:

«*Und vergieb uns unsre Schuld, wie wir vergeben unsern Schuldigern.*

Es ist wohl keine Bitte in diesem wunderbaren Gebet, das alle Leiden, Bedürfnisse und Verlangen der Menschheit in wenig Worten umfasst, die wir so oft wiederholen müssten, als: Vergieb uns unsre Schuld!

Es ist kein Tag, an welchem wir nicht

rostì aceste cuvinte, un ceas nu se strecoară în care să nu nădăjduim că Dumneḑeŭ ne va asculta această rugă. Precum scie copilul că n'are decât să rostească aceste vorbe, pentru ca să nu maĭ fim supĕraţĭ pe dînsul, întocmaĭ ast-fel ne întoarcem şi noĭ plinĭ de încredere către Tatăl nostru cel din cerurĭ, când cerem de la el ertare de o potrivă, saŭ fiind, saŭ nefiind vrednicĭ de ea. Dacă trebue să aşteptăm afară îndelung fără ertare, vina noastră este, pentru că noĭ n'am căutat şi n'am aflat calea ce duce la Domnul, pentru că noĭ am rĕmas cu inima nesimţitoare şi împetrită, pentru că am perdut nădejdea şi n'am cutezat să cerem de la Dumneḑeŭ după vrednicia faptelor noastre!

Dar când a alungat Dumneḑeŭ vre-odată de la sine pe ceĭ carĭ l'aŭ căutat din toată inima? El e tot-deauna de faţă. Pe cine n'a îndreptat El pe calea cea adevĕrată, când a venit spre El ca să-l călăuzească?

Fără îndoială că nu vom fi ascultaţĭ, când ne întoarcem spre El numaĭ cu gândul de a scăpa de pedeapsă. Pe-

gezwungen sind, Dies zu sagen, und keine Stunde, in der wir nicht hoffen, Erhörung zu finden. So sicher, wie das Kind weiss, dass es nur die Worte auszusprechen braucht, damit man ihm nicht mehr zürnt, so zuversichtlich wenden wir uns an unsern Vater im Himmel ob wir Vergebung verdienen oder nicht. Wenn wir lange draussen stehen müssen, so ist es nur, weil wir selbst den Weg zu ihm nicht gesucht und nicht gefunden haben, weil wir verhärtet und verstockt waren, oder verzweifelt und nicht zu erbitten wagten, was wir sogar nicht verdienten.

Aber, wen hätte Gott noch je von sich gewiesen, der ihn von ganzem Herzen gesucht? Er lässt sich immer finden. Wen hätte er nicht zurückgeführt auf gute Wege, der sich hat führen lassen?

Freilich, wenn wir uns an ihn wenden, um der Strafe zu entgehen, so werden wir keine Erhörung finden. Denn Got-

depsele luĭ Dumneḑeŭ sunt atât de aspre, fiind-că ele nu sunt nedrepte, fiind-că El nu ḑice: Acest rĕŭ aĭ făcut, această pedeapsă veĭ suferì! Pedeapsa e o urmare naturală a faptelor noastre celor rele, pe carĭ nimenĭ nu o poate ocolì. Nicĭ un rĕŭ nu facem, pentru care să nu fim pedepsiţĭ. Noĭ însă nu băgăm tot-deauna de seamă, căcĭ nu vrem să recunoascem că suferim o pedeapsă.

Adese-orĭ alergăm îndelung după o vorbă nemĕsurată, eşită cu uşurinţă din gura noastră, pentru a o oprì în loc şi a o nimicì; însă ea aleargă maĭ repede decât noĭ şi pricinuesce în faţa noastră pagube ce nu se maĭ pot îndrepta. Pentru o minciună mică, trebue să spunem alte ḑece minciunĭ, şi ast-fel sau să ne înjosim în faţa noastră proprie, saŭ oameniĭ chiar să afle că am fost mincinoşĭ: atuncĭ suntem nevoiţĭ să îndurăm pedeapsa, că nimenĭ nu ne maĭ crede, că nimenĭ nu maĭ poate uita neadevĕrul care a necinstit gura noastră. Ne întoarcem apoĭ catre Dumneḑeŭ şi ḑicem: Doamne, fă ca oameniĭ să ne creadă iarăşĭ în

tes Strafen sind so furchtbar, weil sie nicht willkürlich sind, weil Er nicht spricht: «Solches hast Du gethan und darum musst Du Solches leiden»,— sondern weil die Strafe die unabwendbare Folge unsrer That ist. Es giebt Nichts, wofür wir nicht bestraft werden; wir achten nur nicht immer darauf, denn wir vermeinen nicht, dass dies Strafe sei.

Einem unbedachtsamen Worte müssen wir oft lange Zeit nacheilen, um es aufzufangen und zu vernichten. Aber siehe, es fliegt schneller als wir und richtet vor unsern Augen unverbesserlichen Schaden an. Für eine kleine Lüge müssen wir zehn Lügen sagen und sind vor uns erniedrigt, oder wir werden entdeckt und müssen es erleben, dass die Menschen kein Vertrauen mehr haben und unsre Unwahrheit nicht vergessen. Da wird es nicht helfen, wenn wir sagen: lieber Gott! Mach, dass die Menschen mir wieder glauben! Es wird aber helfen, wenn wir sagen: Gieb, dass ich nie wieder meinen Mund beflecke! Gieb

ḑisele noastre. El ne va auḑì de sigur, dacă vom adaoge: «Fă ca să nu ne maĭ întinăm buzele cu minciunĭ! Dă-ne puterea adevĕruluĭ! Dă-ne puterea să nu ne maĭ fie frică de oamenĭ!

Minciuna nu e alt cevà decât o slăbiciune a sufletuluĭ, căruia îĭ este frică de oamenĭ. Noĭ ne înjosim, numaĭ pentru a scăpa de o vorbă rea orí de un gând urît şi pentru că nu voim să suferim urmările lor. Nu dojenim la întâia minciună pe copiiĭ noştri, fiind-că ni-ĭ lene; şi atuncĭ ne ajunge pedeapsa, cacĭ greşalele lor cresc şi ne aduc supĕrărĭ nespuse, pe carĭ nu le depărtează Dumneḑeŭ de la noĭ, orĭ cât l'am ruga. Ce să se maĭ ḑică de nevrednicia noastră, când săvîrşim păcate ale căror urmărĭ vor cădea greŭ şi pe copiiĭ noştri şi pe copiiĭ copiilor noştri; când săvîrşim greşale hrănite întru noĭ şi pe carĭ le moştenesc copiiĭ noştr de la noĭ, mărite şi întărite; când le dăruim suferinţe, pe carĭ le-am fi putut depărta de la dînşiĭ şi despre carĭ eĭ sciŭ că nouĕ ni le datoresc!

Cu cât maĭ mare va fi păcatul nostru, cu atât maĭ marĭ şi maĭ îndelun-

mir den Muth der Wahrheit und die Kraft, mich vor den Menschen nicht zu fürchten.

Denn die Lüge ist Nichts als Feigheit und Menschenfurcht! Nur um sich einem bösen Wort oder einem hässlichen Gedanken nicht auszusetzen, erniedrigen wir uns so und wollen dafür nicht leiden! Wenn wir unsre Kinder einmal nicht ermahnen, weil die Mühe zu gross ist, so werden wir dadurch gestraft, dass ihre Fehler wachsen und uns unsägliches Leid bereiten, das Gott nicht von uns nehmen kann, wie sehr wir ihn auch bitten. Und von Sünden nicht zu reden, deren Folgen unsre Kinder und Kindeskinder heimsuchen, Fehler, die wir in uns genährt und die sie verstärkt von uns erben, Leiden, die wir von Ihnen hätten abwenden können, und wissen nun, dass wir sie unglücklich gemacht!

So gross unser Vergehen, so gross und weittragend ihre Folgen, die so

gate vor fi şi urmările luĭ. Pe aceste nu le putem ocolì; ele sunt precum e uscatul frunzelor, după ce aceste aŭ fost atinse de brumă.

Cine crede că Dumneḑeŭ se amestecă în vieaţa noastră, pentru a îndrepta într'însa ceea ce noĭ am croit rĕŭ, acela se înşală amar. Unde ar fi legea lumiĭ, când am fi stăpâniţĭ numaĭ de plăcerĭ? Nicĭ odată îndurarea luĭ Dumneḑeŭ nu se va arăta în afară de legea pusă de El însuşĭ, căcĭ atuncĭ El ar fi un părinte slăbănog, un idol omenesc.

Dumneḑeŭ e drept, ca şi menirea noastră. El ne-a înzestrat cu sciinţa bineluĭ şi a rĕuluĭ, cu tărie, cu înţelegere, cu cunoscinţă, pentru ca să ne întărim în calea noastră împotriva ispitelor. Iar dacă nu ne folosim de aceste darurĭ, trebue să suferim urmările. Omul păcătos, pe care-l vedem desfătându-se în bunătăţĭ, numaĭ el scie pedepsele îngrozitoare carĭ îl ajung; iar dreptul, pe care-l vedem că e fără noroc, el singur scie unde a păcătuit şi pentru ce trebue să bea paharul amărăciunilor. Nimenĭ nu spu-

sicher und unabwendbar sind, wie das Erfrieren der Blätter beim ersten Reif.

Wer glaubt, Gott werde willkürlich eingreifen und das Leben plötzlich ändern, das du dir gebaut, der wird bitter enttäuscht. Wo wäre denn die Weltordnung, wenn es Willkür gebe. Nie und nimmer wird darin Gottes Verzeihen bestehen. Das wäre ein schwacher Vater, ein menschlicher Götze.

Gott ist unerbittlich wie das Schicksal. Wozu gab er uns denn Gewissen, Kraft, Einsicht, Erkenntniss, als um uns zu rüsten gegen die Versuchungen auf unserm Wege? Wenn wir sie dennoch missbrauchen, so müssen wir die Fehler ertragen. Und der böse Mensch, der vor unsern Augen in Wohlleben schwebt, er allein weiss, welche furchtbare Strafen ihn ereilen, und der Gerechte, der vor unsern Augen zu keinem Glück kommen kann, er allein weiss, wo er gefehlt und was er austrinken muss.

ne pentru ce şi cât sufere; şi maĭ mulţĭ încă nu-şĭ mărturisesc nicĭ loru-şĭ aceasta, pentru ca să se poată tânguì maĭ tare împotriva ceruluĭ.

Ertarea luĭ Dumneḑeŭ e pacea, ce se revarsă de odată ca o rouă binefăcĕtoare în inima noastră. Ertarea luĭ Dumneḑeŭ e voinţa noastră cea tare şi neclintită de a suferì urmările faptelor noastre şi, pe cât se poate, de a le şi biruì. Ertarea luĭ Dumneḑeŭ e în cunoscinţa, care ne deschide ochiĭ, luminându-ne pe noĭ asupra noastră înşine, asupra lumiĭ şi asupra căieĭ pe care avem să umblăm. Tu singur sciĭ când Dumneḑeŭ ţi-a dat ertarea păcatelor tale. Tu singur sciĭ când şi cu ce te-a pedepsit.

Dar această rugăciune, ce facem către cer pentru a ne erta păcatele, se sfîrşesce prin următoarele cuvinte: «Precum ertăm şi noĭ greşiţilor noştri.»

Să ne erte Dumneḑeŭ numaĭ atât, cât noĭ ertăm greşiţilor noştri? Cum ertăm noĭ? Cum ertăm noĭ cuvîntul pripit, pe care nu-l maĭ putem uita cât trăim? Când ertăm noĭ lovitura, care ne-a atins fără intenţiune? Ertăm noĭ

Keiner wird es erzählen, warum oder worin er leidet und Viele wollen es sich selbst nicht gestehen, um den Himmel anklagen zu können.

Gottes Verzeihen besteht in dem Frieden, der sich auf einmal wie Thau in dein Herz giesst, in dem festen Willen, die Folgen Deiner Thaten zu ertragen und womöglich zu besiegen, in der Erkenntniss, die Deine Augen öffnet über Dich selber, über die Welt, über den Weg, den Du zu gehen hast. Du allein weisst, worin er Dich straft.

Nun aber hat diese Bitte einen Nachsatz: Sowie wir vergeben unsern Schuldigern!

Nur so viel soll uns Gott vergeben, wie wir unsern Schuldigern! Aber wie vergeben wir denn? Wie vergeben wir das hastige Wort, das wir oft im ganzen Leben nicht vergessen? Wie vergeben wir die That, die uns ungewollten

vre-odată maĭ înainte de a sci că altul sufere cum suferim şi noĭ? Ertăm noĭ oare vre-odată până când nu vedem dinaintea noastră umilința altuia şi înălțarea noastră până în nourĭ? Saŭ ast-fel e ertarea, pe care ar trebuì să o dăm în toate ḑilele vieţeĭ noastre? Şi oare n'ar trebuì maĭ ales ca ertarea să ne pătrundă atât de adînc inimile, în cât acel ce ne-a greşit nouě să nu simţă întru nimic prin noĭ greşala orĭ nedreptatea ce ne-a făcut? Oare nu trebue să ertăm în tăcere şi în ascuns?

Cum ertăm însă, când o mână vrăjmaşă ne-a primejduit vieaţa, ne-a adus o pagubă trupuluĭ şi averiĭ noastre, ne-a stricat casa noastră? Cum ertăm atuncĭ?

Pentru făcĕtoriĭ de rele de toate ḑilele avem pedepse, carĭ, deşì nu îndreptează pe om, dar adăpostesc societatea omenească de un membru bolnav al eĭ. Pe aceştia îĭ ertăm bucuroşĭ şi ḑicem: Sĕrmaniĭ oamenĭ! Închişĭ pentru toata vieaţa! . Cum ertăm însă acelora, carĭ ne-aŭ răpit maĭ mult decât averea, maĭ mult decât vieaţa şi

Schaden zufügt? Wie vergeben wir das Missverstehen, das uns so schwer gekränkt? Nicht eher, als bis wir gewiss sind, dass der Andre leidet, sowie wir leiden, nicht eher, als bis wir ihn vor uns gedehmüthigt sehen, nicht eher, als bis er uns in den Himmel erhebt. So steht es mit dem Verzeihen, das wir alle Tage ausüben sollten, das so tief in unsern Herzen wohnen sollte, dass der Andere seinen Fehler oder sein Vergehen gegen uns nicht einmal bemerkt, da wir es zugedeckt und still verborgen

Wie aber, wenn man mit frecher Hand in unser Leben eingegriffen, uns an Leib und Gut geschädigt, unser Dasein zerstört, wie verzeihen wir dann?

Die wir gewöhnlich Verbrecher nennen, für die haben wir Strafen, die den Menschen keineswegs bessern, die menschliche Gesellschaft aber vor ihrem kranken Gliede sicher stellen. Diesen verzeihen wir gern und sagen: Die armen Leute! Auf Lebenszeit gefangen! Die Andern aber, die uns viel, viel mehr genommen, als Hab

carī nu vin dinaintea judecăţeī şi nu sunt aruncaţī în închisoare, ci sunt maī bogaţī, maī mulţămiţī, maī fericiţī decât noī? Cum îī ertăm noī pe aceştia? La această întrebare noī n'avem rĕspuns, căcī inima noastră trebue să rĕmâe mută şi fără rĕspuns. Legea creştină însă are un rĕspuns: «De şeapte-ḑecī de orī câte şeapte să ertăm păcatele aproapeluī nostru, dacă vrem să fiu fiī aī luī Dumneḑeŭ.»

Unde e scris că suntem atât de bunī şi de perfecţī, în cât avem dreptul de a judeca ca şi cum am fi în cer? Nu suntem oare noī adese orbiţī de patimī, ca şi aceia pe carī vrem să-ī judecăm? Iar între cugetul nostru de rĕsbunare şi între fapta rĕsbunăriī zace une-orī numaī putinţa orī frica de a fi şi maī nenorociţī.

Se pare că e peste putinţa omenească a erta aceluia, care ne-a făcut cerşetorī cu trupul saŭ cu sufletul. Cea dintâiŭ simţire e rĕsbunarea, căcī noī nu ne aducem aminte că rĕsbunarea nu ne poate întoarce ceea ce am per-

und Gut, mehr als das Leben und die vor kein Gericht und in kein Gefängniss kommen, sondern reicher, glücklicher, zufriedener sind, als wir; wie verzeihen wir Denen? Und wie viel müssen wir Dem vergeben? Wir haben hierauf keine Antwort; denn unser Herz würde schweigen. Aber das Christenthum hat eine Antwort: Siebenmal siebenzigmal sollen wir vergeben, wenn wir Kinder Gottes heissen wollen!

Wo ist unsre Vollkommenheit, die uns das Recht giebt, zu richten? Wir sind ebenso von Leidenschaft verblendet wie sie und zwischen den Rachegedanken und ihrer Ansführung liegt manchmal nur die Möglichkeit oder die Furcht, noch unglücklicher zu werden.

Es scheint fast übermenschlich zu verzeihen, was uns zu Bettlern gemacht, an Leib oder Seele. Unser erstes Gefühl ist Rache. Wir bedenken dann nicht, dass die Rache uns das Verlorene dennoch nicht zurückgiebt

dut. Dimpotrivă, ea nu maĭ lasă în noĭ decât căinţa şi mâhnirea, căcĭ am făptuit pentru a ne asemĕna dobitoacelor. Cât de adese n'am perde veninul şi durerea, dacă ne-am uita pe noĭ cu desăvîrşire şi dacă am putea erta aceluia ce ne-a greşit nouĕ!

Sunt lucrurĭ a cărora durere într'adevĕr se poate uita, dacă voim cu tot dinadinsul, dacă nu ne încunjurăm cu zidurĭ şi nu ne închidem inima, care când-va tot se deşteaptă de sigur spre iubire, spre dorul de împăcare, spre un cuvînt prietenos! Căcĭ prea rare-orĭ rĕul se face de dragul rĕuluĭ. El se săvîrşesce din orbire, din patimă, din poftă de plăcerĭ, din iubire de sine, din slăbiciune. Şi dacă n'am ţinea seamă de noĭ şi de suferinţele noastre, noĭ am fi blânḑĭ, am cerceta de ce rĕul s'a făcut şi am avea îndurare de greşala aproapeluĭ nostru. Noĭ desvinovăţim pe alţiĭ de multe rele, când aceste nu ne-aŭ lovit pe noĭ. Să ertăm dar şi ceea ce ne-a adus pagube nouĕ înşine. Atuncĭ ne vom face vrednicĭ de legea creştinească.

und Nichts in uns zurücklässt, als ein Gefühl der Reue und der Zerknirschung, da wir uns den Thieren gleich gemacht. Wie Manches würde sein Gift verlieren und seinen Schmerz, wenn wir uns selbst ganz vergessen könnten und dem Andern vergeben!

Es giebt Dinge, die sich wirklich wieder ausmerzen liessen, wenn man nur ernstlich wollte, wenn man nicht Mauern zwischen sich aufrichtete und sein Herz gewaltsam verschlösse, in dem die alte Liebe so gern wieder aufwachen möchte mit dem Sehnen nach Versöhnung und nach einem freundlichen Worte. Wie selten geschieht das Böse um des Bösen willen! Es geschieht aus Verblendung, aus Leidenschaft, aus Genusssucht, aus Selbstsucht, aus Schwäche. Und wenn wir uns und unser Leiden nicht beachteten, so würden wir milde sein und ergründen, warum es geschehen und Nachsicht haben für des Bruders Sünde. Wie vieles entschuldigen wir, wenn es uns nicht getroffen! So entschuldige doch was Dich verletzt! Dann erst bist Du des Christenthums werth.

In noĭ însă arde flacăra ureĭ, care poate că e maĭ păcătoasă decât rĕul ce ni s'a făcut. Ura ne face să nu audim, să nu vedem. Ura ne face nesimţitorĭ la durerea şi la nefericirea noastră proprie.

Aceĭ carĭ aŭ rĕstignit pe Christos poate că n'aŭ fost oamenĭ rĕĭ; poate că dînşiĭ aŭ credut că săvîrşesc o faptă dreaptă şi bună, voind să depărteze de la dînşiĭ o primejdie mare. Lor le-a lipsit cunoscinţa şi înţelegerea. De aceea şi Mântuitorul a dis: Eartă-le, Doamne, că nu sciŭ ce fac.

Bărbaţiĭ, carĭ aŭ făcut descoperirĭ marĭ, ca Christof Columb şi ca Galilei, aŭ fost osîndiţĭ numaĭ din nebunia şi nepriceperea unor creştinĭ plinĭ de rîvnă, carĭ aŭ credut că se vor face vrednicĭ înaintea luĭ Dumnedeŭ.

Ceĭ maĭ aleşĭ şi maĭ marĭ oamenĭ n'aŭ fost înţeleşĭ pe cât timp aŭ trăit. Eĭ aŭ fost chinuiţĭ. Insă eĭ n'aŭ hrănit într'înşiĭ gândurĭ de rĕsbunare, căcĭ priceperea şi înţelepciunea lor eraŭ maĭ presus de poporul cel neînvĕţat care-ĭ încunjura, maĭ presus şi decât inima lor muncită de amărăciune.

Aber in Dir lodert ein Hass, der vielleicht noch viel sündhafter ist, als das Dir zugeführte Uebel, und der Dich taub, blind und sinnlos macht, zu Deinem eigenen Leid und Unglück.

Die Leute, die Christus an's Kreuz schlugen, waren vielleicht gar keine bösen Menschen. Sie vermeinten sogar, etwas Gerechtes und Gutes zu thun und eine grosse Gefahr von sich abzuwenden. Ihnen fehlten nur Einsicht und Verständniss.

Die grösten Entdecker Columbus und Galilei waren nur durch die Thorheit und Unverstand gefangen und verurtheilt, von eifrigen Christen und Leuten, die Gott wohlgefällig zu sein glaubten.

Die Edelsten und Höchsten sind am meisten verkannt und misshandelt worden und haben keine Rachegedanken beherbergt, weil ihre Einsicht und ihre Vernunft höher standen, als der Pöbel, der sie umgab, höher als ihr eigenes Herz, das sich vor Bitterniss verzehrte.

Chiar în vremea păgânismuluĭ aflăm pe cel *maĭ mare* sculptor învinovăţit de concetăţeniĭ sĕĭ că a furat; iar cel maĭ mare înţelept al lumiĭ celeĭ vechĭ a fost aruncat în închisoare, unde şi-a sfîrşit vieaţa bĕnd otravă, fără ca să se fi tânguit.

Noĭ avem destule pilde despre ertărĭ adevĕrat dumneḑeescĭ. Nu trebue să ne fie ruşine de ele. Nouĕ însă ne e ruşine de cea maĭ aleasă pornire a inimeĭ noastre, ca şi cum ea ar fi o slăbiciune. Noĭ aţîţăm şi hrănim mânia noastră, când ea începe a se potolì, căcĭ a erta ni se pare o lipsă de energie.

De ce însă blândeţa ar fi o lipsă de energie? De ce bunătatea ar fi o slăbiciune? De când răbdarea e de dispreţuit?

Blândeţa, bunătatea şi răbdarea cer o voinţă puternică şi nestrămutată, o lepădare deplină de sine şi o *umilinţă* care pe sine se uită şi ne face să dispărem înaintea fapteĭ celeĭ maĭ bune, ca şi cum ea ar fi fost săvîrşită de alţiĭ.

Cel maĭ frumos drept al Regeluĭ e

Ja, selbst im Heidenthum sehen wir den grössten Bildhauer von seinen Mitbürgern des Diebstahls angeklagt und den grössten Weisen im Gefängniss den Giftbecher leeren ohne zu klagen.

Erhebende Beispiele, warhaft göttlichen Verzeihens haben wir genug. Wir brauchten uns also dessen nicht zu schämen. Denn wir schämen uns dieser edelsten unserer Regungen als einer Schwäche. Wir reizen und nähren unsern Zorn, wenn wir ihn kühler werden fühlen, und sagen, es sei charakterlos, zu vergeben!

O wann ist Milde charakterlos? Wann ist Güte Schwäche? Wann ist Geduld verächtlich?

Zur Milde, Güte und Geduld, gehören ein eiserner Wille, eine absolute Selbstverleugnung, und eine Demuth, die sich selbst gering achtet und verschwinden möchte hinter der grössten That, als wäre sie von Andern vollbracht.

Das schönste Recht des Herrschers

dreptul de grație, când legile omenescĭ sunt nedrepte și aspre, când judecata se ține maĭ mult de litera legiĭ. Cel maĭ măreț drept al omuluĭ e de a erta. Amin.

Dumnedeule! Invață-ne Tu să purtăm în inimile noastre ertarea și îndurarea Ta cea dumnedeeascá! Aĭ răbdare cu slăbiciunile noastre! Ușurează sarcina pe care a pus-o nesocotința noastră pe umeriĭ noștri! Toarnă balsam în paharul amărăciunilor, pe care noĭ înșine l'am umplut și pe care trebue să-l bem! Și de vom fi mâhnițĭ până la moarte, fă și atuncĭ să peară din noĭ amărăciunea, fă și atuncĭ să se stingă din noĭ orĭ-ce nemernicie! Ajută-ne ca să eșim din supĕrărĭ maĭ curațĭ, maĭ veselĭ și maĭ luminațĭ. Oh! Eartă-ne păcatele noastre și dă-ne puterea să ertăm și noĭ celor ce ne-aŭ greșit nouĕ! Dăruesce-ne, Doamne, această stăpânire, această putere înaltă, căcĭ Tu ne-aĭ învĕțat a fi miloșĭ și blândĭ! Dăruesce-ne răbdare și bunătate, ca să ne asemĕnăm celuĭ care s'a rugat: «Părinte, eartă-le lor, că nu sciŭ ce fac!» Amin.

ist das Begnadigen, da wo die menschlichen Gesetze kurzsichtig, streng, nach dem Buchstaben gerichtet. Das erhabenste Recht des Menschen ist zu verzeihen. Amen.

Lehre uns Dein göttliches Verzeihen und Erbarmen im Herzen tragen, Gott, und habe Geduld mit unsrer Schwäche. Mache die Last erträglich, die die 'eigne Thorheit auf unsre Schultern geladen; tröpfle Balsam in den Wermuthkelch, den wir uns selbst gefüllt und den wir lehren müssen, und wenn wir zu Tode gekränkt sind, so lass die Kränkung in uns sterben und alles Niedrige tödten, uns aber reiner, freier, erhabener aus der Bitterniss horvorgehen. Vergieb uns! ach! vergieb uns unsre Schuld und mache uns stark, unsern Schuldigern zu vergeben. Diese Herrschaft, diese höchste Macht gewähre uns Gott, der Du uns Mitleid und Milde gelehrt! Gieb uns Geduld und Güte, dass wir Ihm gleich seien, der betete: Vater! vergieb ihnen, denn sie wissen nicht, was sie thun! Amen.

SUFERINŢĂ ŞI CREDINŢĂ

Cuvintele din fruntea rugăciunii noastre de astădĭ le-am scos din Cartea a doua a Epistolieĭ Sfîntuluĭ Apostol Pavel către Corintenĭ, cap. 4, vers 8:

Întru toate necaz pătimind, dar nu strîmtorându-ne, lipsiţĭ fiind, dar nu de tot desnădăjduindu-ne.»

Pe toate filele din cartea vieţeĭ, care e Biblia, aflăm cuvinte de mângâiere. Marele învĕţător a sciut bine că vieaţa noastră e ţesută de multă întristare, şi nicĭ unul din ucenicii seĭ n'a trăit în ticnă şi în linişte. Sfîntul Pavel a presimţit moartea sa cea crudă şi suferinţele ce aşteptaŭ pe aceĭ carĭ eraŭ

TRÜBSAL UND GLAUBEN

Die Worte, die unsrer Betrachtung zu Grunde liegen, stehen verzeichnet im zweiten Briefe Pauli an die Corinther, im 4. Capitel, im 8. Verse:

«*Wir haben allenthalben Trübsal, aber wir ängsten uns nicht. Uns ist bange, aber wir verzagen nicht.*»

Auf jeder Seite des Lebensbuches finden wir Trostesworte; der grosse Meister wusste wohl, wie reichlich unser Leben mit Trübsal durchwoben, und von seinen Jüngern hat Keiner gute Tage gekannt. Paulus ahnte wohl seinen gewaltsamen Tod und das Leiden aller Derer, die ihm anhingen. Er

să-ĭ urmeze luĭ. Dar el a maĭ sciut şi alta: că o credinţă tare şi statornică trece preste toate relele, carĭ se revarsă asupra noastră.

Noĭ năzuim cu tot dinadinsul să ne facem vieaţa maĭ uşoară, maĭ frumoasă, maĭ ticnită. Numĕrul plăcerılor e însă foarte mic alăturea cu mulţimea durerilor, a grijilor şi a desamăgirilor, carĭ ne apasă în fie-care ḑi, în fie-care ceas. Ce s'ar alege din noĭ, dacă n'am fi părtaşĭ amărăciunilor, carĭ ele ne îndeamnă la luptă? Cum am fi când am avea numaĭ ḑile bune? Ne-am întinde la soare cât el ar lumina şi n'am maĭ mişca nicĭ mânile, nicĭ picioarele noastre, căcĭ numaĭ pentru puţinĭ oamenĭ munca e o îmboldire firească. Ceĭ mulţĭ muncesc numaĭ pentru că sunt nevoiţĭ a muncì, şi luptă numaĭ ca să nu se prăpădească. Puţinĭ sunt aleşiĭ, carĭ sunt mânaţĭ de o pornire neîncetată de a lucra, carĭ sunt chemaţĭ a înfrumuseţa vieaţa tuturor. Dar şi eĭ sufĕr chinurĭ marĭ! Şi lor numaĭ rare-orĭ le este dat să se bucure de ceea ce aŭ făcut în lume!

Noĭ ne tânguim maĭ vîrtos de ne-

wusste aber auch, dass ein starker, fester Glaube hinausträgt über jegliches Ungemach.

Wohl sind wir eifrig bemüht, uns das Leben leichter, schöner, glücklicher zu machen; aber wie klein ist die Summe der Genüsse im Verhältniss zu den Leiden, Sorgen, Widerwärtigkeiten, Enttäuschungen, die uns täglich und stündlich bedrücken. Wie aber würden wir sein, wenn wir nur gute Tage hätten, ohne das Bittere, das uns zum Kampfe spornt? Wir würden uns in die Sonne legen, so lang sie scheint, und nicht Hand noch Fuss mehr rühren. Arbeit ist nur bei sehr wenigen Menschen ein natürlicher Trieb. Die Meisten arbeiten nur, weil sie müssen, und kämpfen nur, um nicht zu Grunde zu gehen. Einige Auserwählte sind von unaufhörlichem Schaffensdrang getrieben; das sind diejenigen, die allen Andern das Leben verschönen sollen. Aber auch sie leiden grosse Qualen und freuen sich nur sehr selten an dem, was sie hervorgebracht.

Ein Hauptjammer unserer Zeit ist,

dreapta împărţire a bunurilor trupescĭ. Puţinĭ se gândesc la bunurile sufletescĭ. Am vrea să fie asemĕnat ceea ce Dumneḑeŭ a făcut neasemĕnat. Dar unde ar remânea rînduiala lumiĭ, dacă n'ar fi oamenĭ pentru fie-care lucrare? Unde ar rĕmânea rînduiala lumiĭ, dacă n'ar fi oamenĭ carĭ să poată plătì lucrarea cea frumoasă, care desfătează în urmă pe toţĭ ceĭ-lalţĭ?

Să ne gândim o lume împărţită în părticele, fie-care tot atât de mare ca şi cea-laltă, şi în care n'ar fi nimĕnuĭ ertat să-şĭ agonisească maĭ mult decât numaĭ o singură părticică. Să ne închipuim o lume, în care nimĕnuĭ nu i-ar fi ertat să aibă maĭ multă pricepere şi iscusinţă decât altul. Cum ar fi oare acea lume? Noĭ am fi asemenea dobitoacelor, carĭ, după ce aŭ tras brazda, sunt legate la iesle. Pentru ce sunt elefanţiĭ şi vermiĭ, pasĕrile şi cărtiţele, pesciĭ şi muscele? Şi iarăşĭ pentru ce oare sunt toate aceste atât de felurite, în cât nu suntem în stare să numĕrăm toate soiurile lor?

Noĭ întrecem animalele într'o privinţă: noĭ dorim o stare maĭ bună, năzuim spre o îmbunătăţire şi am vrea

dass die Güter so ungleichmässig vertheilt sind, die leiblichen wie die geistigen. Man möchte gleich machen, was Gott ungleich geschaffen hat. Wo bliebe denn die Weltordnung, wenn es nicht Leute gäbe für jedes Geschäft, und wenn es nicht solche gäbe, die das Schöne bezahlen können, an dem sich nachher so viele Tausende freuen.

Denket Euch eine Welt, die in gleichmässige Parzellen getheilt wäre und in der es verboten wäre, mehr zu erwerben, als diese eine Parzelle, eine Welt, in der kein Mensch mehr Verstand und Einsicht haben dürfte, als der Andre. Was würde geschehen? Wir würden werden wie das Vieh, das seine Furche zieht und dann an die Krippe gebunden wird. Warum giebt es denn Elephanten und Regenwürmer, Vögel und Maulwürfe, Fische und Fliegen? Und warum sind sie Alle wieder so verschieden untereinander, dass man ihre Geschlechter nicht zählen kann?

Wohl haben wir vor ihnen voraus, dass wir uns nach einem bessern Zustande sehnen, dass wir nach Vervoll-

să păşim tot spre maĭ bine. Rătăcim însă în altă privinţă: ne uităm la alţĭ oamenĭ şi am voĭ să fim ca şi dînşiĭ, pentru că noĭ nu le cunoascem durerile şi amărăciunile lor tainice. Pescele nu poate să părăsească elementul în care trăesce—apa; pescele nu poate să se facă pasĕre, căcĭ aerul, care dă vieaţă şi sbor pasĕriĭ, luĭ îĭ aduce moarte. Un animal cu patru picioare nu poate să umble în apă şi să trăiască în mare ca animalele de apă, căcĭ el s'ar înneca îndată. Fie-care poate lucra la bunăstarea şi perfecţionarea sa numaĭ în mijlocul de vieaţă în care e pus. Şi pentru aceasta, fie-căruia i s'aŭ dat supĕrările luĭ distincte. Aceste supĕrărĭ îmboldesc şi împing pe calea prăpăstioasă numită vieaţă. Pe această cale ne urcăm cu toţiĭ spre o înălţime necunoscută: unul se urcă maĭ repede, altul maĭ încet; unul împovorat maĭ greŭ, altul maĭ uşor; unul se suie sărind, iar altul cu paşĭ potrivițĭ. Cu toţiĭ avem însă credinţa că acolo, în vîrf, lucesce soarele cel vecĭnic.

kommnung streben, dass wir es besser haben möchten. Nur irren wir in einem Punkte: Wir nehmen uns andere Menschen zum Vorbilde und möchten so sein wie sie, blos weil wir ihre heimlichen Leiden und Bitternisse nicht kennen. DerFisch darf nicht sein Element, das Wasser, verlassen wollen und wie ein Vogel werden. Die Luft, die dem Vogel Leben und Schwingen leiht, bringt ihm den sichern Tod. Ein Vierfüssler kann nicht unter das Wasser gehen und so zufrieden darin leben, wie die Amphibien. Er muss in wenig Augenblicken ersticken. Nur im eigenen Elemente kann Jeder nach Vervollkommnung und nach Wohlsein streben. Und darum werden Jedem seine ganz besonderen Trübsale gesandt. Es sind die Sporen, die Peitschenhiebe, die uns vorn treiben auf dem steilen Wege, Leben genannt. Da klimmen wir Alle, der Eine schneller, der Andre langsamer, der Eine leichter, der Andere schwerer beladen, der Eine in jähen Sprügen, der Andre in stetiger Gangart, einer unbekannten Höhe zu. Wir sind von dem einen Gedanken getragen, dass dort oben ewige Sonne scheint.

Cum ar fi oare, dacă am perde această credinţă, dacă am vedea că întreaga noastră înălţare a fost numaĭ o nălucire, a fost numaĭ un mers prin nisip şi prin cenuşă, că în loc să ne fi înălţat, am dat mereŭ înderĕt şi ne-am cufundat tot maĭ afund, până când am ajuns în fundul mlaştineĭ, de unde nu maĭ e scăpare? Maĭ sunt mulţĭ oamenĭ, carĭ îşĭ împovărează umeriĭ cu întristare şi nu maĭ pot păşì nicĭ un pas înainte. În asemene momente bine e să stăm loculuĭ, umiliţĭ şi îngrijiţĭ, ca să ne rĕsuflăm, aşteptând putere din cer, care să ne întărească mădularele şi să ne mântuiască ochiĭ de întunericul ce-ĭ împedică a afla calea. Dumneḑeŭ ne eartă şi atuncĭ când ḑicem tremurând: «Nu maĭ putem!» Când din sufletul nostru înfiorat se înalţă la dînsul acest glas de neputinţă, El scie că noĭ tot maĭ putem, căcĭ El ne-a dăruit putere încă înainte de a ne fi născut.

Când durerea şi mâhnirea ne cuprind din noŭ sufletul, adese stăm uimiţĭ şi înspăimântaţĭ, şi de aceea durerea şi mâhnirea ne par atât de grele de

Wie aber, wenn wir diesen Glauben verlieren, wenn es uns ist, als wäre all unser Steigen nur Schein, in lauter Sand und Asche, ein beständiges Zurücksinken und immer tiefer sinken, bis in den Moorgrund hinab, aus dem es kein Entkommen giebt? Wie Vielen legen sich solche Gewichte von Trübsal auf die Schultern, dass sie keines Schrittes mehr fähig sind. In solchen Momenten darf man wohl mit gebeugten Schultern stille stehen und nach Athem ringen und harren auf die Himmelskraft, die leise unsre Glieder durchströmt und unsre Augen von der Finsterniss befreit, die sie den Weg nicht mehr erkennen liessen. Gott verzeiht sogar ein bebendes: «Ich kann nicht! , das aus geängsteter Seele zu ihm aufsteigt. Aber Er weiss, dass Du kannst; denn Er hat Deine Kraft Dir zugetheilt, ehe denn Du geboren warest.

Bei neuer Trübsal sind wir nur oft so erstaunt, so erschrocken und darum scheint sie uns unerträglich. Auch sind wir zuerst so ungeduldig; wir

suferit. Maĭ vine şi nerăbdarea noastră, căcĭ credem că am putea rĕsturna de pe noĭ durerea şi grija şi că iarăşĭ am putea fi veselĭ ca maĭ înainte. Mult timp trece însă până ne convingem că durerea şi mâhnirea carĭ ne sfâşie le suferim necontenit, că nu le putem alunga din inima nostră, că trebue să trăim maĭ departe cu dînsele o vieaţă nouă, maĭ aşezată, maĭ grea.

Trebue să învĕţăm a purta cu faţa senină durerea cea vecînică a ranelor sufletescĭ. Viteazul e viteaz nu numaĭ în bătae, ci şi după răsboiŭ, când suferе cu răbdare şi bucurie rănile şi schilodirile din răsboiŭ.

De ce oarele vieaţa e din ce în ce maĭ grea, cu cât ne înălţăm maĭ mult?

Noĭ suntem ca bradiĭ pe coasta munteluĭ. La început suntem slabĭ şi micĭ, ocrotiţĭ de ceĭ-lalţĭ, ocrotiţĭ de stânca în care am prins rădăcinĭ. Cu cât bradul cresce maĭ înalt, cu atât maĭ mult îl lovesce furtuna, cu atât vîrfurile cele maĭ înalte sunt maĭ tare bântuite şi scuturate. Jos, în întuneric şi în desime, ne pare că suntem apĕ-

meinen, wir könnten den Schmerz oder die Sorge von uns abwälzen und nachher wieder so fröhlich sein, wie zuvor. Es dauert lange bis wir einsehen dass wir das erlittene Leid immer leiden, dass wir es nicht vom Herzen entfernen können, sondern mit demselben weiter leben müssen, ein neues, ernsteres, schwereres Leben.

Wir müssen lernen, mit freundlichem Antlitz den ewigen Schmerz der alten Wunde zu ertragen. Nicht nur in der Schlacht ist man ein Held, auch nachher beim Ertragen der Wunden, der Verstümmelungen.

Darum wird das Leben immer schwerer, je weiter wir vorankommen!

Wir stehen, wie die Tannen am Bergeshang, zuerst schwach und klein, im Schutz der Andern, im Schutz des Felsens, in den wir gewurzelt; je höher sie wachsen, je mehr fasst sie der Sturm und die überragenden Kronen werden vor Allem gefasst und geschüttelt. Im Dnnkeln, am Grunde, glaubt man sich erstickt, unterdrückt, und

saţĭ şi înăduşiţĭ; şi maĭ târḑiŭ, când vijelia rupe şi pustiesce în dreapta şi în stânga, când tovarăşiĭ noştri cad în jurul nostru şi când noĭ rĕmânem singurĭ cu crengile frânte, dorim să ne întoarcem iarăşĭ la pacea şi la liniştea de maĭ înainte. Dar sosesce o vreme, în care ne împrietinim cu furtuna. Ea ne întăresce rădăcinele şi ne face maĭ vînjoşĭ. Atuncĭ nu ne maĭ înfiorăm, căcĭ am trecut preste multe şi am vĕḑut că soarele luĭ Dumneḑeŭ din cer tot maĭ rĕsare preste noĭ în fie-care dimineaţă, că primăvara tot maĭ sosesce regulat în fie-care an şi că pămîntul tot ne maĭ poartă şi nu ne-a înghiţit. Sosesce însă timpul, când vieaţa, pe care am blestemat-o şi-ĭ doriam sfîrşitul, ne e totuşĭ scumpă. Sosesce timpul, când recunoascem că vieaţa e un bun mare, căruia multele nenorocirĭ i-aŭ dat un preţ şi maĭ mare. Sosesce timpul, când nu maĭ aşteptăm cu bucurie ceasul morţiĭ, ba când amintirea luĭ ne îngrozesce. Atuncĭ Dumneḑeŭ pune mâna sa pe inima noastră, ca să nu simţim că ea îngheaţă şi ca să adormim în-

später sehnt man sich in den Frieden zurück, wenn der Sturm braust, wenn rechts und links die Gefährten fallen und wir immer einsamer stehen mit zerbrochenen Ästen. Es kommt eine Zeit, da wir mit dem Sturme ganz vertraut werden, der uns immer wurzelfester und knorriger macht; wir ängstigen uns nicht mehr, weil wir so viel erlebt und überlebt haben, und gesehen, dass Gottes Sonne doch noch jeden Morgen über uns aufgegangen, dass das Frühjahr immer noch wiedergekommen, dass das Erdreich uns bis dahin noch getragen. Es kommt sogar, dass das Leben, das wir so oft verwünscht und dem wir gern ein Ende gemacht hätten, uns köstlich erscheint, als ein grosses Gut, das die vielen Trübsale nur werthvoller gemacht haben. Und das letzte Stündlein will uns nicht mehr süss erscheinen. Fast wird uns davor bange. Dann aber legt uns Gott die Hand auf's Herz, dass wir sein Kaltwerden nicht fühlen und dass wir furchtlos hinüberschlummern aus dieser wunderbaren Welt, an der wir uns müde geschaut, in der es für uns

cetişor, eşind fără frică din această lume minunată, pe care am vĕḑut-o de ajuns şi în care nu maĭ este pentru noĭ nicĭ întristare, nicĭ groază, nicĭ şovăire.

Părinte! Dă-ne Tu putere în ceasul necazurilor şi al întristărilor, ca să nu stăm ca nisce nemernicĭ şi să nu tremurăm înaintea feţeĭ Tale, noĭ carĭ suntem zidiţĭ de mâna Ta, noĭ carĭ am primit de la tine suflarea Ta dătătoare de vieaţă! Invaţă-ne să scim a purta povara, pe care mâna Ta a pus-o pe umeriĭ noştri! Noĭ scim, că noĭ o purtăm. Noĭ scim că voim să o purtăm. Tu nu ne daĭ o sarcină maĭ grea decât putem duce. Iar când nu vom maĭ putea păşi înainte, când ne-am apropiat de sfîrşitul nostru, atuncĭ a sosit fericirea şi aşteptăm numaĭ semnul Tĕŭ cel blând, care ne cheamă, pentru a sbura în braţele Tale, mântuiţĭ de toată povara pămîntească! Nu! Noĭ nu vom şovăi, căcĭ suntem aĭ Tĕĭ! Nu! noĭ nu vom tremura, căcĭ Tu veĭ face să treacă de la noĭ vijelia, care ne încovoaie şi ne scutură! Părinte Sfinte! Vom fi sĕmînţa Ta, ne

keine Trübsal, keine Bangigkeit, kein Verzagen mehr giebt. Amen.

Vater! Gieb Du uns Kraft in der Stunde der Noth und Trübsal, dass wir vor Dir nicht feige stehen und zittern, wir, die von Deiner Hand geschaffen, von Deinem Hauch beseelt. Lehre uns die Last tragen, die Deine weise Hand auf unsre Schultern gelegt! Wir wissen es, wir können es tragen, wir wollen es tragen, es kommt nie schwerer als wir's tragen können; denn wenn wir nicht mehr können, dann ist das Ende da und die Seligkeit; dann winkst Du leise uns heran und wir fliegen in Deine Arme, von Aller Erdenlast befreit! Nein, wir verzagen nicht; denn wir sind Dein! Nein, wir beben nicht; denn Du wirst den Sturm vorüberbrausen lassen, der uns beugt und schüttelt! O Vater! wir wollen Dein Same sein, von Deinem Geist als Lebenssaft durchströmt, von dem Funken Deines Willens beseelt, erwärmt,

vom adăpa la duhul Tĕŭ, care necontenit va pătrunde în mădularele noastre! Ne vom însufleţì, ne vom încălḑì şi ne vom curăţì la scânteia voinţeĭ Tale! Rana ce ne-a trimis mâna Ta ne-a făcut martorĭ hotărîţĭ aĭ Tĕĭ. Decĭ Ţie îţĭ aducem mulţămită şi pentru rănile ce purtăm! Nu trage mâna Ta de la noĭ, ci întinde-ni-o tot-deauna, ca să nu şovăim! Amin.

---

verklärt! Die Wunden, die Deine Hand uns schlug haben uns das Heldenthum errungen; darum danken wir Dir auch für die Wunden! Ziehe Deine Hand nicht zurück, sondern reiche sie uns wieder Amen.

CREDINȚA ÎN CUVÎNTUL MÂNTUITORULUI

Cuvintele, pe carĭ le-am ales ca temeiŭ al rugăciuniĭ noastre de astădĭ, se află la Sfîntul Evanghelist Ioan, cap. 1, vers 11:

«Într'ale sale a venit, şi aĭ sĕĭ pe dînsul nu l'aŭ primit!»

Această plângere simplă şi nevinovată a Sfîntuluĭ Evanghelist Ioan, între toțĭ iubit de Domnul, ne atinge maĭ de aproape; maĭ ales când cetim în începutul acesteĭ sfinte Evangheliĭ, care dice: «Întru început era cuvîntul şi cuvîntul era la Dumnedeŭ şi Dumnedeŭ era cuvîntul. Acesta era

DER GLAUBE IN DES HEILANDS WORT

Die Texteswortе, die unsrer heutigen Andacht zu Grunde gelegt sind, finden wir verzeichnet im Evang. Joh., im 1. Cap. im 11. Verse:

«Er kam in sein Eigenthum und die Seinen nahmen ihn nicht auf.

Diese einfache Klage des Evangelisten, den der Herr lieb hat, wirkt Doppelt rührend, nach dem grossartigen Eingang: Im Anfang war das Wort, und das Wort war bei Gott und Gott war das Wort. Dasselbige war im Anfang bei Gott. Alle Dinge sind durch dasselbige gemacht und ohne das-

la început la Dumnedeŭ. Toate printr'însul s'aŭ făcut şi fără de dînsul nimic nu s'a făcut ce s'a făcut.»

În aceste cugetărĭ se cuprinde o putere nemărgintă şi extraordinară. Evanghelistul numesce cuvînt» ceea ce e maĭ înalt decât toate, pentru că cuvîntul e pentru noĭ oameniĭ rostul duhuluĭ, rostul vointeĭ, rostul puteriĭ. Cuvîntul ne face stăpânĭ preste lume. Cuvîntul e aripa, care ne ridică maĭ presus de noĭ înşine. Cuvîntul e marea moştenire, care ne vine din o altă lume şi care ne ridică spre ea. Apostolul ne arată că Christos, învĕţătorul nostru cel iubit, este însuşĭ cuvîntul, care e Duhul luĭ Dumnedeŭ. Ast-fel Christos, care era cuvîntul, trebuia să fie din vecĭ, pentru că cuvintele luĭ aŭ fost din vecĭ. Aceste le-a sciut bine şi deplin Apostolul Ioan, care a rĕmas lângă cruce, avênd ochiĭ pironiţĭ pe faţa Mântuitoruluĭ şi urechile deschise la rostul buzelor luı. Dar durerea până şi-a dat Isus duhul, dar durerea cea cumplită care i-a sfâşiat inima în ceasul rĕstignirii, rĕsună încă şi astădĭ în plângerea: «Într'ale sale a venit, şı aĭ sĕĭ pe dînsul nu l'aŭ primit!»

selbige ist Nichts gemacht, was gemacht ist.

Es liegt eine elementare Gewalt in diesen Gedanken; er nennt das Höchste: «Wort , weil es für uns Menschen der Ausdruck des Geistes, des Willens, der Kraft ist. Das Wort giebt uns die Herrschaft über die Schöpfung, das Wort ist der Fittig, auf dem wir uns über uns selbst erheben. Das Wort ist die grosse Erbschaft, die uns aus einer andern Welt kommt und uns zu derselben emporzieht. Der Jünger will uns zeigen, dass des Wortes, also des Gottes Geistes *Inbegriff*, Christus war, der angebetete Meister, der nur von Ewigkeit sein konnte, weil sein Wort ewig war; das fühlte Johannes, der an seinen Lippen gehangen, bis zum letzten Seufzer. Noch zittert der furchtbare Schmerz der Kreuzigungsstunde durch die Klage: Er kam in sein Eigenthum und die Seinen nahmen ihn nicht auf!

Fiul necunoscut al Impěratuluĭ ceresc, îmbrăcat în vestmintele săraculuĭ, El care putea dăruì darurile sale lumiĭ întregĭ, El a căruĭ iubire neměsurată avea să sdrobească toate uşile şi toate porţile cele maĭ bine încuiate; El trebue să stea afară şi să îndure batjocurĭ, ocărĭ şi bătăĭ de la ceĭ maĭ de rînd oamenĭ. Şi ce face El? Nu-ĭ pedepsesce! Nicĭ nu-ĭ dispreţuesce măcar! El împărţesce în acele ceasurĭ groaznice iubirea cu prisosinţă pentru neamurile încă nenascute, carĭ vor avea trebuinţă de dînsul, înainte ca ele să scie despre dînsul. Şi ast-fel aŭ fost îmbrăţişaţĭ toţĭ oameniĭ, carĭ aŭ vrut să urmeze pe Mântuitor în mărimea de suflet. S'ar părea că omenirea nu poate lua un sbor hotărîtor spre înălţimea cerurilor, şi de aceea ea caută să împedece pe aceĭ carĭ ar voì să se ridice maĭ sus. Omenirea pironesce pe cruce chiar şi pe Mesia cel atât de mult aşteptat, pentru că el rostesce vorbe nouě, carĭ aŭ să schimbe faţa lumiĭ, şi pentru că el nu s'a arătat aşà precum voia să-l vaḑă. Şi dacă astăḑĭ ar maĭ venì,

Der unerkannte Königssohn im dürftigen Gewande, der Welten zu verschenken hat, dessen Liebesfülle alle Thüren und Thore sprengen sollte, muss draussen stehen und Spott und Verfolgung von den gemeinsten Knechten ertragen. Und er straft sie nicht, er verachtet sie nicht einmal, er giebt Liebe um Liebe hinaus, für die noch ungeborenen Geschlechter, die seiner bedürfen werden, ehe denn sie es wissen. Es hat etwas Trostloses zu denken, auf welche Weise die Menscheit die Meisten ihrer Geisteshelden aufgenommen. Es scheint fast, als könne sie den Aufschwung nicht nehmen und wolle desshalb den fesseln, der sie mit sich emporheben möchte. Selbst den lang erwarteten Messias nagelt sie an's Kreuz, weil er neue Worte redet, die die Welt verändern, weil er nicht in die Erscheinung gekommen, in der sie ihn sehen wollte. Und käme er heute wieder, er würde auch heute nicht erkannt; man würde den Schwärmer unschädlich machen wollen und hundert Jahre nach seinem Tode nur sein Wort als ewige Wahrheit verkünden, die

iarăşĭ nu l'ar cunoasce şi ar ḑice şi astăḑĭ că un asemenea exaltat trebue dat la o parte. Dacă ar maĭ venì astăḑĭ pe pămînt, tot de-abià după o sută de anĭ s'ar vestì cuvîntul luĭ ca adevĕrul cel vecĭnic, uitându-se cu dispreţ la aceĭ înainte mergĕtorĭ carĭ nu l'aŭ cunoscut.

Nu s'a întîmplat ast-fel cu Christos? Numaĭ câtor-va aleşĭ, câtor-va suflete curate şi nevinovate li s'a dat să-l cunoască în ḑilele luĭ, şi aceştia încă aŭ fost ocărîţĭ pentru credinţa lor. Era o minune a vedea cum aceştĭ oamenĭ neiscusiţĭ şi simpli ţineaŭ cu statornicie la credinţa lor, cum pentru dînsa eĭ eraŭ ucişĭ cu petre, eraŭ arşĭ de viĭ, eraŭ daţĭ fiarelor sĕlbatice spre mâncare, şi cum aceste muncĭ aŭ întărit credinţa lor şi aŭ câştigat pentru dînsa alţĭ martirĭ noĭ.

Dacă auḑim în timpul de faţă tânguirĭ despre lipsa de credinţă, causa e că credinţa astăḑĭ nu maĭ e prigonită. Oameniĭ nu maĭ sunt atât de stăruitorĭ spre a dovedì ceea ce nimenĭ nu maĭ pune în îndoială; şi prin aceasta chiar intră şi se aşează în lume nepĕsarea.

Vorgänger verachtend, die ihn nicht erkannt.

Einigen auserwählten Kinderseelen wird das zeitige Erkennen zu Theil; aber auch sie werden verlacht, ob ihrer Glaubensseligkeit. Wunderbar ist es aber, zu schauen, wie diese einfachen kindlichen Menschen treu an ihrer Erkenntniss festhalten, sich dafür steinigen, verbrennen, von wilden Thieren zerreissen lassen und dadurch neue Anhänger dem neuen Glauben gewinnen.

Wenn in unsrer Zeit über Mangel an Glauben geklagt wird, so ist es nur der Mangel an Verfolgung. Die Menschen sind nicht mehr so eifrig, zu beweisen, was Niemand bezweifelt, bis sie Alle in Gleichgültigkeit einschlummern.

6

Oamenii nu se gândesc că şi astădî noî îndurăm flacăra durerilor şi a ispiteî şi că nu înarmăm pe copiiî noştri împotriva fiarelor sĕlbatice, carî în însuşî peptul lor le sfăşie inima. Şi astădî nu vorbim de ale credinţeî cu ceata cea neînţelegĕtoare şi nepĕsătoare, numaî şi numaî pentru ca să nu fim ucişî cu petre.

Credinţa în Christos n'are un preţ vĕdut şi pipăit. El nu ne dă nicî bogăţiî, nicî slujbe, nicî mărirî. Cu credinţa în Christos nu ne putem nicî lăuda, nicî mîndrì. Cu legea creştinească nu putem subjuga pe nimenî, pentru ca să ne înălţăm pe umeriî luî. Creştinismul e legea săracilor, şi oameniî voesc toţî să fie bogaţî. Creştinismul e legea lepădăriî de sine, şi nimenî nu voesce să se jertfească pe sine. Creştinismul e legea celor ce sufĕr, şi oameniî toţî voesc să fie fericiţî.

Intre a voì şi a fi e o prăpastie mare; ea e plină cu tot felul de păcate şi de miseriî. Această prăpastie se deschide însă şi maî tare, când e vorba de a primì pe ceî rîvnitorî şi pe ceî poftitorî de câştig, chiar şi după ce eî aŭ

Sie denken nicht, dass wir noch heute die Flammen der Schmerzen, der Versuchung bestehen sollen, sie waffnen ihre Kinder nicht, gegen die wilden Thiere in der eignen Brust, und reden lieber wie der grosse Haufen, nur um nicht gesteinigt zu werden.

Das Christenthum hat keinen praktischen Werth. Es giebt weder Reichthum noch Rang, noch Ansehen; man kann damit Keinen unterjochen, um auf seine Schultern zu steigen. Das Christenthum ist die Religion der Armen. Und Alle wollen reich sein. Das Christenthum ist die Religion der Aufopferung, und Niemand will sich opfern. Das Christenthum ist die Religion der Leidenden. Und Alle wollen glücklich sein.

Aber zwischen Wollen und Sein liegt eine so ungeheuere Kluft, die mit allerhand Sünden, Niedrigkeiten, Erbärmlichkeiten ausgefüllt wird und doch immer noch den Strebenden, Gewinnsüchtigen angähnt, auch wenn

aruncat într'însa mărirea şi curăţenia, bunătatea şi pacea. Căcĭ aceştia sunt din ḑi în ḑi tot maĭ săracĭ, tot maĭ întristaţĭ, tot maĭ desnădăjduiţĭ, şi nu se sfiesc să blesteme pe Dumneḑeŭ şi pe oamenĭ. Aceştia sunt tot-deauna pesimiştĭ, desnădăjduiţĭ, căcĭ eĭ şi-aŭ întors vieaţa pe dos. Părtinitoriĭ acestuĭ soiŭ de oamenĭ propovĕduesc că toate sunt rele, pe cât se poate de rele; iar ucenicĭ acestora, maĭ pătimaşĭ decât nenorociţiĭ învĕţătorĭ, întăresc aceste nălucirĭ diavolescĭ, până când duc pe bietul rătăcit la sinucidere.

Căcĭ dacă i se ḑice omuluĭ necontenit şi fără încetare: Vieaţa nu maĭ e de suferit , într'adevĕr vieaţa i se pare nesuferită. Fie-care din noĭ însă scie din propria experienţă, că dacă înghite o neplăcere, dacă tace şi dacă încearcă să se facă stăpân preste dînsa, încet cu încetul ea scade şi dispare; dar dacă vorbim fără încetare despre dînsa, ea cresce şi se măresce.

Adese-orĭ se întîmplă că nu iubim pe un om, căcĭ el nu ne place. Dacă ne dojenim pe noĭ înşine pe tăcute,

er Ehre und Reinheit, Güte und Frieden hinabgeworfen. Er wird nur immer ärger, immer trauriger, immer werthloser, klagt Gott und Menschen an, nennt sich einen Pessimisten, der Alles nur von der schlechtesten Seite ansieht, weil er selbst sein Leben vom verkehrten Ende angefangen, und, was am Schlimmsten ist, er macht Schüler und Anhänger für seine Lehre, dass Alles so schlecht wie möglich ist. Und seine Schüler, leidenschaftlicher als er selber, bringen seine Lehre zu solcher Blüthe, dass sie nothwendig zum Selbstmord führt.

Wenn man den Menschen eine geraume Zeit hindurch beständig sagt: «Das Leben ist unerträglich! so wird es unerträglich. Es kann das Jeder an sich erfahren: man schweigt und sucht, über eine Widerwärtigkeit ruhig Herr zu werden, — siehe, so wird sie langsam kleiner. Redet man aber davon, so wächst sie und wird riesengross.

Ein Mensch ist Dir nicht sehr lieb oder angenehm. Du machst Dir im Stillen Vorwürfe und überwindest auch Deine

biruim ura. Dacă vorbim despre ura noastră şi dacă aflăm şi pe alţiĭ de părerea noastră, omul pe care nu-l iubim ni se face nesuferit şi în sfîrşit cădem în păcatul de a-l urî cu desăvîrşire. Aşà fac pesimiştiĭ şi desnădăjduiţiĭ. Eĭ vorbesc despre lume, ḑicĕnd că e rea, până când îı cuprinde gândul de a o părăsì, şi atuncĭ eĭ înşişĭ se aruncă în prăpastia, pe care n'aŭ putut-o face să dispară, supuindu-se legilor şi poveţelor dumneḑeescĭ.

Creştinul însă îşĭ clădesce o punte înaltă,dar tare, din cuvintele luminoase ale luĭ Christos. Aceste cuvinte îl trec peste prăpastie şi-l fac destoinic a merge spre ţinta ce i s'a dat şi care este în cerurĭ.

Dar în ḑilele noastre se cere un suflet copilăresc pentru a primì pe Christos, se cere bărbăţie pentru a mărturisì cuvîntul luĭ Christos. Invĕţătura Mântuitoruluĭ a fost adese întunecată, şi adese nu o maĭ cunoascem şi nu o maĭ înţelegem. Iar cine se întoarce în tăcere şi umilinţă spre Christos, cine învaţă a chema chipul luĭ cel dumneḑeesc în sufletul sĕŭ, acela se

Abneigung. Sobald Du aber darüber redest und gar Andere Deiner Meinung findest, wird er Dir immer unerträglicher und Du kannst Dich zuletzt in einen Hass gegen ihn hineinreden. So machen es die Pessimisten; sie reden so lange über die böse Welt, bis sie nur noch den einen Gedanken haben, sie zu verlassen, und selbst stürzen sie in die Schlucht hinein, die sie nicht haben füllen können.

Während dem baut der Christ eine luftige Brücke aus *Christi* leuchtenden Worten, die Tragkraft haben, und über allen Jammer hinwegschreitet er dem hohen Ziele entgegen.

Noch heute gehört eine kindliche Seele dazu, um Ihn aufzunehmen. Noch heute gehört Muth dazu, ihn wirklich zu bekennen; denn seine Lehre ist so vielfach verdunkelt worden, dass man sie oft nicht mehr erkennt noch versteht. Nur wer still zu ihm zurückkehrt und sein Bild selbst vor die Seele zaubert, der wird sich neu durchströmt fühlen von Seiner lichten, tiefen,

va pătrunde din noŭ de învĕţătura luĭ cea adevĕrată, cea adîncă, cea dumnedeească. Acela va fi întru ale luĭ, acela îl va primì pe El, acela îl va mărturisì pe El.

Stăpâne! Vino la noĭ! Vino întru ale Tale! Noĭ Te aşteptăm! Ne-am gătit inimile, pentru ca să Te primim! Iarăşĭ şi iarăşĭ îţĭ mulţumim Ţie în toate ḑilele, căcĭ ne-aĭ învĕţat a trăì în lume, căcĭ ne-aĭ învĕţat a răbda în lume, căcĭ ne-aĭ întărit întru a îndura toate. Nu vom perde nădejdea în Tine şi în sfînta lege ce aĭ dat lumiĭ! Tu ne-aĭ dat cuvîntul şi în cuvînt este duhul Tĕŭ cel prea sfînt, puterea Ta cea înaltă şi cea nebiruită! Nu voim ca în seara vieţeĭ noastre să fim silițĭ a mărturisì că nu Te-am cunoscut pe Tine şi că nu Te-am primit, când aĭ voit să Te sălăşluescĭ întru noĭ! Stăpâne a toate! Noĭ suntem aĭ Tĕĭ! Ţie ne închinăm! Ţie-ţĭ mulţumim, Doamne, pentru că suntem aĭ Tĕĭ! Tu ne-aĭ ales pentru a fi aĭ Tĕĭ şi cu Tine! Tu ne-aĭ dat această învĕţătură! Nu voim să ne despărţim de la dînsa! Aĭ Tĕĭ voim să fim în veciĭ vecilor! Amin.

himmlischen Lehre, der wird zu den Seinen gehören und Ihn aufnehmen und erkennen. Amen.

Komm' zu uns! Komm' in Dein Eigenthum, Herr! Wir harren Dein! Wir machen unsre Herzen bereit, Dich aufzunehmen. Wir danken täglich von Neuem, dass Du uns leben gelehrt, dulden gelehrt, tragen gelehrt. Wir wollen nicht zweifeln an Dir und an Deiner heiligen Weltordnung. Denn Du gabst uns Dein Wort und in dem Worte Deinen Geist und Deine grosse Kraft. Wir wollen nicht am Lebensabend einsehen müssen, dass wir Dich nicht erkannt und nicht aufgenommen, als Du in uns Einkehr halten wolltest. Wir sind Dein Eigenthum, Herr! Dank dass wir es sind! Du hast uns dazu erlesen, Du hast es uns gelehrt. Wir wollen Nichts Anderes sein, als Dein in Ewigkeit. Amen.

IUBIREA DE DUMNEḐEU

Cuvintele pentru rugăciunea aceasta le-am scos din Cartea Sfîntuluĭ Apostol Pavel către Romanĭ, cap. 8, vers 28:

«Şi scim că celor ce iubesc pre Dumneḑeŭ toate li se lucrează spre bine.»

Ce înţelege Sfîntul Apostol prin cuvintele a «iubì pe Dumneḑeŭ»? Până unde merge gândirea luĭ, când ne grăesce despre cele «ce ni se lucrează spre bine ?

Ceĭ maĭ mulţĭ dintre noĭ iubim pe Dumneḑeŭ precum iubim pe aproapele nostru, adecă nicĭ decum. Ceĭ maĭ mulţĭ dintre noĭ nu gândesc la Dum-

DIE GOTTESLIEBE

Die Worte der heiligen Schrift, durch welche wir uns erbauen wollen, finden wir im Briefe Pauli an die Römer, im 8. Capitel, im 28. Verse:

Wir wissen aber, dass denen, die Gott lieben, alle Dinge zum Besten dienen!

Was versteht der Apostel unter: «Gott lieben», und wie weit dehnt er den Begriff aus von Dem, was uns zum Besten dienen soll?

Die Meisten unter uns lieben Gott, so wie ihre Nebenmenschen, d. h. gar nicht; denn sie denken nicht an Ihn. Kaum, dass sie während den wenigen

neḑeŭ. Abià ne aţintim gândirea la Dumneḑeŭ în scurtele momente, în carĭ ne rugăm Luĭ. Chiar în vremea rugăciuniĭ, inima noastră aşterne la picioarele Luĭ toate grijile şi tânguirile eĭ. În toate cele-lalte oare, multe la numĕr, cine maĭ poartă pe Dumneḑeŭ în inimă? Îl uităm la muncă, Îl uităm la prânḑ, Îl uităm maĭ vîrtos la întîlnirile noastre cu alţĭ oamenĭ. Dacă nu L'am uita, n'am fi atât de des şi de uşor aţîţaţĭ la mânie, n'am fi atât de nerăbdătorĭ cu slăbiciunile altora. Uităm pe Dumneḑeŭ în fie-care moment, şi totuşĭ aşteptăm de la Dînsul ca El să-şĭ aducă tot-deauna aminte de noĭ, şi totuşĭ sperăm că El ne păzesce necontenit şi nu lasă ca un fir de pĕr măcar să cadă de pe capul nostru fără vrerea Sa.

Să purtăm pe Dumneḑeŭ nu numaĭ pe buzele noastre, ci maĭ vîrtos să-l avem fără încetare înaintea ochilor noştri. Să nu facem cu Dumneḑeŭ precum facem adese cu soarele. La soare nu ne gândim, când el lucesce şi ne încălḑesce, când el ne coace semĕnăturile noastre; şi nicĭ de Dumneḑeŭ

Augenblicken, die ein Gebet dauert, wirklich an Ihn denken. Denn selbst während des Gebets trägt das Herz doch nur sein eignes, kleines Selbst, mit seinen Sorgen und Kümmernissen beladen, zu seinen Füssen. Alle die andern, vielen Stunden aber, wer hat da Gott im Herzen! Du vergissest ihn bei der Arbeit, bei der Mahlzeit, für die Du doch eben gedankt, vor Allem aber bei Deinem Verkehr mit andern Menschen. Sonst könntest Du nicht so oft zum Zorne gereizt werden und so ungeduldig werden über die Schwäche der Andern. Du vergissest Gott jeden Augenblick und willst doch, dass er sich immer Deiner erinnere, und hoffst, dass er Dich in seiner Hand hält und kein Haar von Deinem Haupte fallen lässt.

Auf den Lippen brauchst Du ihn nicht zu haben, sondern vor Augen wie die Sonne. Aber so wenig wir an die Sonne denken, wenn sie da ist und unsre Saaten reift, so wenig denken wir an Gott, wenn unser Leben mehr oder weniger ruhig dahin geht. Nur wenn die Sonne sich verdunkelt und

nu ne aducem aminte, când vieaţa noastră se strecoară în ticnă şi în linişte. La soare ne gândim numaĭ când el s'a ascuns şi când nu-l maĭ vedem, precum pe Dumneḑeŭ îl chemăm şi ne rugăm Luĭ să ne dea ḑile de lumină şi de căldură, de vieaţă şi de putere, când ni se pare că şi-a întors faţa sa de la noĭ.

A iubì pe Dumneḑeŭ! Nu e nicĭ decum uşor a iubì pe Dumneḑeŭ, căcĭ Dumneḑeŭ cere o iubire deplină, gata la jertfă şi la fapte, nu o iubire fără minte şi fără cuget. Dumneḑeŭ cere să fie iubit cu faţa veselă, cu ochĭ seninĭ, cu mânĭ harnice, cu cuget curat şi din prisosinţa inimeĭ.

Aceasta se numesce evlavie, şi evlavios a fost şi Domnul nostru Isus Christos. Mânile luĭ eraŭ neobosite, buzele Luĭ nu se deschideaŭ decât spre mângăiere şi spre bine-cuvîntare. Nimic n'a fost prea mic şi prea neînsemnat pentru Dînsul, căcĭ El n'a gustat odihnă câtă vreme a umblat pe pămînt. Celor carĭ hrănesc într'înşiĭ o ast-fel de iubire către Dumneḑeŭ, lor toate li se lucrează spre bine.

GottesAntlitz sich abzuwenden scheint, dann rufen und flehen wir alle Tage nach Helle und Wärme, nach Leben und Lebenskraft.

Gott lieben! Aber Gott lieben ist gar nicht leicht; denn Gott fordert eine werkthätige, aufopfernde Liebe, nicht eine gedankenlose Anbetung. Gott will fröhlich geliebt sein, mit hellen Augen und fleissigen Händen, mit reinen Gedanken und weitem Herzen.

Das ist Frömmigkeit, so wie Christus fromm war, dessen Hand immer thätig, dessen Lippen sich nur zu Trostes- und Segensworten öffneten, dem Nichts zu gering war für seine volle Hingabe und ungetheilte Sorgfalt, der keine Ruhe kannte, so lange er auf Erden wandelte. Einer solchen Gottesliebe müssen alle Dinge zum Besten dienen.

Sunt surorĭ de caritate, fără avere şi de tot sărace, carĭ caută pe ceĭ săracĭ. Ele merg preste tot locul şi cerşesc darurĭ pentru săraciĭ lor. Ele se mulţămesc, când li se dă un ac saŭ un os, o coaje de oŭ saŭ o cârpă. Nimic nu li se dă, ce ele să nu primească cu bucurie şi mulţămire; şi nimic din câte ele primesc nu rĕmâne fără a fi întrebuinţat cu pricepere în folosul şi câştigul săracilor. E preste putinţă a povestì binele ce fac aceste femeĭ acolo unde ele lucrează. Nimic nu este, care să nu poată fi unuĭ om evlavios spre folos şi spre mântuire.

Noĭ însă nu ne-am ascuţit îndestul vederea pentru o asemenea lucrare. Noĭ aşteptăm necontenit fapte marĭ, lucrărĭ marı, ajutor mare. Nu ne gândim, că cu puţin am fi fost în stare să ne clădim o casă, să ne croim soarta. Christos a legat dumneḑeească sa învĕţătură de întîmplărĭ de toate ḑilele, cunoscute tuturor, petrecute dinaintea ochilor tuturor. Christos maĭ vîrtos s'a folosit de cursele ce i se puneaŭ în cale, cu gândul duşmănesc de a-l perde. El a fost tot-deauna biruitor, fiind-că

Es giebt in Frankreich barmherzige Schwestern, die ganz besitzlos nur zu den Armen gehen. Sie bitten um die kleinsten Gaben und danken für eine Nadel, für Knochen, Eierschalen, Fetzen — kurz es giebt Nichts, das sie nicht mit freundlichem Danke annehmen und für ihre Armen nutzbringend zu machen verstehen. Das Gute, das sie in der Stille thun, ist nicht zu erzählen. Es giebt Nichts, das einem frommen Menschen nicht zu Nutz und Dienste werden kann.

Wir aber haben unsern Blick dafür nicht geschärft, sondern warten immer auf das Grosse, auf die grosse Arbeit, auf die grosse Hülfe. Vielleicht hätten wir auf das Kleine ein Haus, ein Schicksal wieder aufgebaut. Christus knüpft seine himmlischen Lehren an alltägliche Zufälligkeiten, die Jedermann bekannt waren, die sich vor seinen Augen zutrugen. Noch wie viel mehr aber verstand er es, das zu benutzen, was ihm in feindlicher Absicht als tödtliche Schlinge gestellt wurde. Er siegte be-

tot-deauna a iubit pe Dumneḑeŭ în toată curăţenia. De aceea nicĭ odată patima nu l'a orbit, de aceea judecata luĭ dreaptă a fost depărtată de nemernicia omenească. De aceea El a întors tot-deauna rĕul spre bine, fără gâlceavă, fără frică, fără ură şi cu răbdare. Patimele şi moartea luĭ aŭ fost biruinţa luĭ cea maĭ mare. Ceĭ ce-l prigoniaŭ aŭ perit, iar cuvintele luĭ aŭ rĕmas vecĭnice şi aŭ alcătuit o lume nouă, un veac noŭ, un neam noŭ de oamenĭ. Crucea pe care a fost pironit, cununa de spinĭ pe care a purtat-o pe capul sĕŭ, amîndouĕ s'aŭ schimbat în cele maĭ înalte semne de mărire. Câte aŭ fost atinse de Dînsul, toate aŭ primit sfinţire şi sfinţenie, şi aceasta pentru că El a iubit pe Dumneḑeŭ.

Dumneḑeŭ nu cere de la noĭ maĭ mult decât de la surorile de caritate cele pacĭnice, cărunţite, carĭ nimic nu leapădă, ci toate le întrebuinţează întru ajutorul săracilor şi al lipsiţilor.

Aşà e! Noĭ trebue să facem folositoare chiar şi greşalele şi slăbiciunile noastre, învĕţând prin ele cum să ne ridicăm preste dînsele, asemenea unuĭ

ständig, weil er Gott lieb hatte, und darum nie verblendet, menschlich-klein urtheilte, sondern ohne Hader, ohne Furcht, ohne Hass und Ungeduld das Böse zum Guten verkehrte. Sein Leiden und Tod war sein höchster Sieg; denn seine Verfolger gingen zu Grunde; seine Worte aber blieben in Ewigkeit , und bauten eine neue Welt, eine neues Zeitalter, ein neues Menschengeschlecht. Der Marterpfahl und die Dornenkrone sind selbst durch ihn veredelt, zu den höchsten Ehrenzeichen verwandelt worden. Was er berührte, erhielt eine Weihe und Heiligung, weil er Gott lieb hatte.

Mehr verlangt Gott nicht von uns, als von den kleinen, stillen, grauen Schwestern, die Nichts verachten und Alles verwenden im Dienste der Armen und Nothleidenden.

Ja, wir sollen sogar unsre eignen Fehler und Schwächen nutzbar machen, aus ihnen lernen, aus ihnen emporwachsen, wie die schöne Pflanze aus

pom frumos care se înalţă dintr'o sădire bine lucrată. Noĭ avem lipsă să arăm adînc în inimile noastre, pentru că almintrelea nu dăm florĭ, nicĭ roade! Dar ne doare când ferul plugului trage nemilos prin mijlocul pieptuluĭ, ne sfâşie inima şi ne sapă măruntaele. Atuncĭ am vrea maĭ bine să fim peatra saŭ năsipul, ce uşor se ridică şi iarăşĭ uşor se aşează pe pămînt; saŭ am vrea să fim apa care, făcênd câte-va unde, se întoarce la loc şi apoĭ se linişteşce. Dar peatra şi năsipul şi apa nu daŭ roade. Tot ce dă roadă trebue lucrat şi săpat, trebue să îndure ger şi inundărĭ; dar cu cât plugul a brăzdat maĭ afund, cu atâta sĕmînţa încolţesce maĭ frumos.

Dumneḑeŭ cel prea bun îşĭ cunoasce pamîntul sĕŭ. El scie unde trebue să brăzdeze maĭ afund şi care brazdă trebue să degere, ca să se facă fragedă. Mâna luĭ apasă une-orĭ greŭ pe coarnele pluguluĭ, dar tocmaĭ acolo El a hotărît să semene sĕmînţa luĭ cea maĭ bună, cea maĭ aleasă, care rĕsare pe micul sĕŭ pămînt. Iar noĭ rare-orĭ numaĭ aflăm voia luĭ cea mare şi ade-

stark bebautem Erdreich. Uns thut dieses Pflügen immer Noth, sonst tragen wir weder Blüthen noch Früchte. Ja, wohl thut es weh, wenn die Pflugschar uns mitten durch die Brust geht und in den Eingeweiden wühlt, und wir möchten lieber harter Stein sein, oder leichter Sand, der auffliegt und sich eben so leicht wieder bettet, oder Wasser, das sich kräuselt, einige Wellen schlägt und so still wird, wie zuvor. Aber diese Alle tragen keine Früchte. Was Frucht geben soll, muss zerwühlt werden, muss Frost erleiden und Regengüsse, und je tiefer der Pflug gegangen, je herrlicher keimt die Saat.

Der liebe Gott kennt sein Ackerland wohl und weiss, wo er am tiefsten gehen muss und welche Schollen vom Frost mürbe gemacht werden müssen. Seine Hand liegt oft gar schwer auf der Pflugschar, aber dorthin hat er auch seinen köstlichsten Samen bestimmt, das Edelste, das seine kleine Erde hervorbringen kann. Wir erkennen nur manchmal seine grosse

sea uităm să iubim mâna sub care pătimim. Adesea nu cunoascem această mână, ci ne resvrătim în contra eĭ, pentru durerea ce suferim.

Rĕsbunarea cea maĭ bună iarăşĭ ne-a învĕţat-o Christos, arătându-ne cum să prefacem rĕul în bine. Căcĭ nu ni se poate pricinuì nicĭ o durere, din care să nu putem scoate vre-un folos pentru întreaga noastră vieaţă, dacă nu vom avea decât pe Dumneḑeŭ în cugetul nostru, iar nu pe oamenĭ. Atuncĭ pe vrăjmaşul nostru îl vom ruşina şi poate îl vom preface chiar în prieten.

Surorile de caritate cele sĕrmane şi cărunţite mulţămesc cu faţa veselă pentru toate fărămăturile ce li se daŭ, şi din aceste fărămăturĭ cresc bine-cuvîntările săracilor. Pe cine oare n'ar desbrăca de rĕutate această mulţămită neaşteptată! Oh! de-am putea să mulţămim pentru tot binele ce ni-l fac vrăjmaşiĭ noştri! Eĭ ne deschid ochiĭ. Eĭ ne arată calea, pe care era să o perdem. Eĭ ne dojenesc pentru greşalele noastre, pe carĭ noĭ nu le-am

Absicht nicht und wollen die Hand nicht lieben, unter der wir leiden; ja, die Hand erkennen wir nicht, sondern wollen uns rächen für das erlittene Leid.

Die beste Rache hat uns Christus gelehrt: Das Böse in Gutes verwandeln. Man kann Dir kein Leid anthun, aus dem Du nicht einen Gewinn für's ganze Leben ziehen könntest, wenn Du nur in jener Stunde Gott vor Augen hast und nicht die Menschen. Du wirst Deinen Gegner beschämen und ihn vielleicht sogar umwandeln, so dass er Dir einmal zugethan wird.

Die kleinen, grauen Schwestern danken freundlich für Abfall und Kehricht und machen ihn segenbringend. Wen wird ein so unerwarteter Dank nicht entwaffnen! Ja, könnten wir immer danken für all das Gute, das unsre Feinde uns thun! — wie sie uns die Augen öffnen, den Weg zeigen, den wir fast verfehlten, einen Fehler rügen, den wir an uns entdeckt und der uns vielleicht unglücklich gemacht hätte, unser Werk an's Licht ziehen,

putut cunoasce şi carĭ ar fi adus preste noĭ nenorocirĭ. Eĭ scot la iveală lucrarea noastră cea bună, pe care de alt-fel nimenĭ n'ar fi băgat-o în seamă. Da! Binele ce ni-l fac vrăjmaşiĭ noştri e nemĕsurat. Numaĭ nepriceperea noastră ne umple de mânie şi de ură contra lor, în loc de a avea pentru dînşiĭ numaĭ vorbe prietenoase de mulţămită.

Iubirea de Dumnedeŭ ne învaţă a pătrunde departe cu priceperea noastră, şi prin pricepere ajungem a cunoasce din depărtare binele ce-l putem dobândì din rĕŭ.

Tu staĭ scârbit şi bolnav dinaintea uneĭ mlăştine. Iea, omule, lopata în mână şi te pune la muncă, de usucă acea mlaştină, şi veĭ vedea ce semĕnătură desfătătoare va rĕsărì în locul cuprins de dînsa odinioară.

Tu trăescĭ într'o societate de oamenĭ. Pe uniĭ nu-ĭ iubescĭ, iar alţiĭ nu-ţĭ sunt plăcuţĭ. Dar oare Christos a grăit numaĭ cu ceĭ bunĭ şi cu ceĭ plăcuţĭ?

Invaţă însuţĭ a te împăca cu ceĭ nesuferiţĭ. Caută şi află însuşirile lor cele bune, pe carĭ le-aĭ trecut cu ve-

auf das sonst Niemand geachtet. Ja, ihre Dienstleistungen sind unzählig, und es ist nur unsre Blindheit, die uns Zorn und Hass eingiebt, anstatt freundlicher Dankesworte.

Gott lieben lehrt weit schauen und weit schauen heisst: Das Gute von Herzen erkennen, das sich aus dem Bösen gewinnen lässt.

Du stehst voll Eckel, im Herzen krank, vor einem bösartigen Sumpfe. Nimm nur den Spaten zur Hand und lege ihn trocken, und siehe zu, welche üppige Saat Dir daraus entgegenkeimen wird.

Du lebst unter einem kleinen Häuflein Menschen, unter welchen Dir Einige nicht lieb oder angenehm sind. Hat Christus sich nur an die Besten gewendet?

Lerne Du, die Schwierigkeiten behandeln, suche ihre gute Seite hervor, die Du in Deinem Widerwillen

derea în scârba ta. Atuncĭ se va întîmpla poate că te veĭ ruşina, ḑicênd: «Acesta are însuşirĭ, pe carĭ eŭ nu le am, şi pot ca să le învĕţ de la dînsul». Chiar de nu veĭ învĕţa alt nimic decât să te stăpânescĭ şi măestria de a fi prietenos din inimă bună, fără înclinare şi fără tragere de inimă, chiar şi atuncĭ aĭ dobândì o comoară mare pentru întreaga ta veiaţă. Iar noĭ ce facem? Când cine-va nu ne place, de cele maĭ multe orĭ îl facem să simţă acea neplăcere, deşì nu suntem întru nimic îndreptăţiţĭ întru aceasta.

Christos a oprit ca femeia cea păcătoasă să fie ucisă cu petre, ḑicênd: «Cine dintre voĭ e fără păcat, acela să arunce cel dintâiŭ peatra.

Cine dintre noĭ e atât de perfect în toate, în cât să poată da din umerĭ, cârtind împotriva altora? Iar aceasta o facem prea des, când nicĭ nu cunoascem trecutul, nicĭ nu scim suferinţele, nicĭ nu vedem grijile, nicĭ nu observăm traiul aproapeluĭ nostru. De am fi avut răbdarea şi iubirea de a ne pune toate înaintea noastră, inima noastră s'ar fi întors cu milă spre aproapele cel dispreţuit.

übersehen, und siehe, Du wirst vielleicht beschämt sagen müssen: Der hat Eigenschaften, die ich nicht besitze und ich kann von ihm lernen. Und wenn Du weiter Nichts lernst, als Selbstüberwindung, und die Kunst aus Güte freundlich zu sein, auch ohne Neigung und Herzenszug, so hast Du einen reichen Schatz gewonnen, für's ganze Leben. Was thun wir aber statt dessen? Wenn uns Jemand nicht gefällt, so lassen wir es ihn meistens fühlen, obgleich wir hierzu gar kein Recht haben.

Christus verhinderte die Steinigung der Ehebrecherin, indem er frug: Wer von Euch ist ohne Sünde, der hebe den ersten Stein auf!

Wer von uns ist so vollkommen, dass er über den Andern die Achseln zukken darf. Und das geschieht meistens, wenn wir von den Andern, seiner Vergangenheit, seinen Leiden und Sorgen gar Nichts wissen. Denn hätten wir eine Ahnung davon, unser Herz hätte sich vielleicht in tiefem Mitleid zu dem Verachteten gekehrt.

Christos vedea în inimile oamenilor, ca şi cum ele ar fi fost toate deschise înaintea luĭ. Să ne încercăm şi noĭ a-ĭ urma luĭ. Iar pentru aceasta nu se cere decât să iubim pe Dumneḑeŭ şi pe oamenĭ, precum i-a iubit Christos. Căcĭ e mare orbirea ce se nasce din ură şi nemĕsurată e lumina ce isvorĕsce din iubire. Iar iubirea n'are lipsă să întrebe mult, pentru că ea simte, pentru că eĭ toate îĭ sunt spre bine, pentru că dînsa însăşĭ e bunătatea deplină. Amin.

Doamne Dumneḑeule! Te vom iubì cu putere sfîntă şi cu deplină bucurie a inimeĭ! Vom umbla în căile Tale, ca în mijlocul razelor soareluĭ! Vom tăcea când plugul Tĕŭ ne va brăzda, şi-ţĭ vom da ca un prinos bine mirositor floarea care a rĕsărit din sĕmînţa încredinţată nouĕ de mâna Ta cea sfîntă! Ne vom îndrepta şi sprijinì uniĭ pe alţiĭ! Să fie greşalele noastre pildă de îndreptare, iar cele bune dintru noĭ să fie spre binele tuturor! Toţĭ pentru toţĭ! Căcĭ Tu nimic n'aĭ dat unuĭ om numaĭ spre folosul luĭ. Ce aĭ dăruit unuia, aĭ dăruit tuturora, spre

Christus sah 'in den Menschenherzen, als lägen sie offen vor ihm. Versuchen wir es ihm nachzuthun; wir brauchen dazu nur Gott zu lieben und die Menshen, so wie er. Es ist merkwürdig, wie Hass den Blick verdunkelt, und Liebe hellsehend macht. Die Liebe braucht nicht zu fragen; sie weiss, weil sie fühlt; ihr dient Alles zum Besten, weil sie gut ist. Amen.

Wir wollen Dich lieben, Gott, mit heiliger Kraft, mit rechter Herzensfreudigkeit. Wir wollen in Dir wandeln, wie in Sonnenstrahlen; wir wollen schweigen, wenn Dein Pflug uns durchwühlt und Dir die Saat blühend entgegentragen, die Du uns anvertraust. Wir wollen einander aufrichten und tragen. Unsre Fehler mögen uns und den Brüdern zur Erziehung dienen, unsre Eigenschaften ihnen zur Wohlthat werden, Alles für Alle! Denn Nichts gabst Du Einem für ihn allein. Was Du Einem gabst, ist für Alle, zu ihrem Dienste, zu ihrem Frommen.

folosul tuturora, spre buna petrecere a tuturora. Iar noĭ nu vom sci de dușmănie între noĭ, căcĭ vrăşmaşiĭ noştri ne pricinuesc maĭ mult bine decât ne putem închipuì; căcĭ, dupre voinţa Ta, eĭ nu ne lasă să dobândim ceea ce voim şi care adese ar fi spre rěul şi nefericirea noastră! Vom dorì numaĭ aceea ce Tu voescĭ, Tatăl nostru! Din lucrurile cele maĭ micĭ vom scoate folosul întru lauda Ta! Umple-ne de iubirea Ta şi de îndurarea Ta cea cerească, pentru ca lacrimile noastre să se prefacă în rouă, suspinele noastre în cântărĭ, paşiĭ noştri în bine-cuvîntărĭ, vorbele noastre în putere, pentru ca ast-fel toate lucrurile cele rele, ca şi cele bune, să ne fie la toţĭ spre bine! Amin.

Wir wollen keinen Feind kennen, da uns der Feind mehr Gutes gethan, als wir es eisehen können, da er uns nicht erreichen liess, was wir wünschen, nach Deinem Willen. Wir wollen nur, was Du wills, Vater, wir wollen das Kleinste nutzbringend machen, zu Deiner Ehre. Fülle uns nur mit Deiner Liebe und Deiner Himmelsgüte, dass unsre Thränen Thau werden, unsre Seufzer Lieder, unsre Schritte Segen, unsre Worte Kraft, dass alle Dinge, sei es Gutes oder Böses, uns zum Besten diene. Amen.

BLÂNDEȚA, BUNĂTATEA ȘI RĂBDAREA

Cuvintele, pe carĭ se intemeiază rugăciunea noastră de astădĭ, sunt luate din Sfînta Evanghelie a luĭ Mateiŭ, cap. 5, vers. 5:

«Fericițĭ ceĭ blânḑĭ, că aceia vor moștenì pămîntul!»

Ce făgăduință minunată! Moștenirea pămîntuluĭ! Atât de puternică să fie oare blândeța? Atâta putere să aibă oare bunătatea? Atât de covîrșitoare să fie oare răbdarea?

Dar ceĭ maĭ mulțĭ dintre oamenĭ privesc blândeța ca o lipsă de istețime. Ceĭ maĭ mulțĭ socotesc bunătatea ca

DIE SANFTHMUHT, DIE GÜTE, DIE GEDULD

Die Textesworte, durch welche wir uns erbauen wollen, finden wir im Evangelium Mathei, im 5. Cap., im 5. Verse:

«Selig sind die Sanftmüthigen; denn sie werden das Erdreich besitzen.»

Welch wunderbare Verheissung: das Erdreich besitzen! Sollte eine solche Gewalt in der Sanftmuth liegen, eine solche Macht in der Güte, eine solche Herrschaft in der Geduld?

Und die meisten Menschen halten Sanftmuth für Einfalt, Güte für Schwäche, Geduld für Furchtsamkeit.

o slăbiciune. Iar răbdăriĭ, în ochiĭ celor maĭ mulţĭ, i se dă numele de frică.

Altmintrelea însă a învĕţat Christos. El cunoasce puterea blândeţeĭ, puterea bunătăţiĭ, puterea răbdăriĭ. El scie cât de mare e stăpânirea lor, şi de aceea El dă celor blânḑĭ o putere foarte mare.

In adevĕr aşà este. Blăndeţa are cevà, care e maĭ presus de lucrurile omenescĭ, în cât toate şi toţĭ trebue să se plece dinaintea eĭ. Pornirile mâniei sperie timp de o clipeală, dar n'aŭ putere trainică, căcĭ ele trec ca pîraele de munte, carĭ se reped furioase la vale, după ce s'a spart un nor de ploaie în deal. Blândeţa e ca rîul, a căruia undă lină şi tot-deauna potrivită curge liniştită şi pa^lnică peste câmpiĭ şi peste liveḑĭ, scobind stâncile ce atinge cu desmerdările luĭ necontenite. Blândeţa nu e slăbiciune. Din contra. Blândeţa se reazimă însă pe răbdare. Ca să fim blânḑĭ şi răbdătorĭ, se cere o voinţă neînfrînată şi o stăpânire de sine neclătinată. Un braţ slab se mişcă tot-deauna cu pri-

Christus aber nicht also. Er weiss, wohin sie reichen, er weiss, was sie beherrschen, und giebt den Sanftmüthigen die weiteste Machtausdehnung.

Und in der That! Sanftmuth hat etwas so Übermenschliches, dass sich unwillkürlich Alle vor ihr beugen. Zornesausbrüche erschrecken für den Augenblick, haben aber keine Gewalt, die sich weiter hinausdehnt, sie verrauschen, wie Sturmfluth und sind vorüber, während die stille, ewig gleiche Welle, sich leise, unmerklich über Felder und Wiesen breitet und den Felsen höhlt, mit ihrem leisen Spülen. Sanftmuth ist nicht Schwäche; denn es gehört ein Wille von Eisen und eine unerschütterliche Selbstbeherrschung dazu, um sanft und geduldig zu sein. Eine schwache Hand wird stets hastig in ihren Bewegungen sein, während die Starke den schwersten Gegenstand langsam und ruhig aufhebt und niederstellt.

pire, iar o mână puternică ridică şi aşează încet şi liniştit chiar cele maĭ grele obiecte. Ast-fel e răbdarea. Cel tare aşteaptă în tăcere, pentru că el scie că orĭ-când poate să înceapă şi orĭ când pe toate poate să le pornească. Cel tare eartă, căcĭ el scie că ceĭ slabĭ nu-ĭ pot aduce vre-o stricăciune. Cel puternic e blând, pentru ca nimenĭ să nu se sperie de el. Tiraniĭ ceĭ puternicĭ nu vorbiaŭ multe, pentru că un semn dat de dînşiĭ ridica vieaţa. Un om fără putere e nevoit să vorbească mult, să strige tare şi să alerge repede, pentru ca să fie ascultat!

Acelaşĭ lucru se petrece şi cu puterea sufletească. Un om cu spirit ager şi cu mintea puternică stăpânesce prin o singură vorbă o stare de lucrurĭ întreagă şi toţĭ se pleacă puteriĭ convingĕtoare a vorbeĭ şi a experienţeĭ luĭ. Omul puternic în vorbă se feresce însă, ca nu cum-va să rostească cuvîntul hotărîtor la vreme nepotrivită.

Răbdarea e puterea de a cunoasce care e timpul cel maĭ potrivit; răbdarea e puterea de a afla dacă oameniĭ sunt copţĭ. Răbdarea nu e o însuşire

So ist es mit der Geduld. Der Starke wird ruhig zuwarten; denn er weiss, er kann jeden Augenblick eingreifen und Alles in Gang bringen. Der Starke verzeiht, da ihm die Schwachen doch Nichts anhaben können. Der Starke ist gütig, auf dass man vor ihm nicht Furcht habe. Die grossen Tyrannen sprachen nicht viel; denn ein Wink ihrer Augen kostete das Leben. Ein Mensch, der keine Macht hat, muss viel reden, schreien und laufen, um Gehör zu finden.

Ebenso ist es mit der geistigen Macht. Wer geistig stark ist, kann mit einem Wort eine Situation beherrschen und Alle werden sich beugen vor der überzeugenden Gewalt seines Gedankens und seiner Erfahrung. Der wird sich aber hüten, das entscheidende Wort zur Unzeit zu sprechen.

Geduld ist auch die Kraft, den Moment zu erkennen, wenn er gut ist und die Leute zu durchschauen, ob sie reif sind. Geduld ist nicht ein Zustand, sie

trecĕtoare; ea e o faptă. Ea e o faptă mare şi statornică, şi nu este ertat să obosim în săvîrşirea eĭ.

Un minut de oboseală dărîmă adese tot ce a clădit blândeţa timp de anĭ întregĭ, şterge şi stinge ast-fel toată isbânda.

Răbdarea e ca o mare. Marea poartă cele maĭ grele poverĭ şi îmbrăţişează cu braţele eĭ toate ţĕrile. Răbdarea e ca pămîntul, care dă mereŭ şi dă fără sfîrşit hrana copiilor luĭ. Răbdarea e asemenea ceruluĭ, care acopere toată lumea, care are şi loc şi aer destul pentru toţĭ, orĭ-cât de mult oameniĭ nu se aseamĕnă uniĭ cu alţiĭ, orĭ-cât de negală ar fi condiţiunea vieţeĭ lor. Răbdarea deschide drum prin munţĭ de gheaţă şi prin nisipurile pustietăţiĭ. Răbdarea privesce cu seninătate, când toate se clatină. Răbdarea trece prin urechile aculuĭ. Ea păşesce înainte ca o regină.

Puterea cea mare a blândeţeĭ stă în încrederea neţĕrmurită ce ea însuflă. Fără a voĭ, cu toţiĭ ne alipim de omul cel blând, căcĭ scim că el are desăvîrşită stăpânire de sine. De la dînsul

ist eine That. Sie ist eine grosse andauernde That, bei der man nie ermüden darf.

Denn ein Augenblick der Müdigkeit zerstört oft, was jahrelange Sanftmuth gebaut und lässt sich in seiner Wirkung nie mehr ganz verwischen und auslöschen.

Geduld ist wie das Meer. Sie trägt die grössten Lasten und hält alle Sünden in ihren Armen umfasst. Geduld ist wie die Erde, die unerschöpflich giebt und giebt, Nahrung ihren Kindern. Geduld ist wie der Himmel, der Welten umspannt, der Raum hat für Alle und Aether für Alle, wie verschieden gearbeitet sie mehr sein mögen und wie ungleich ihre Bahn. Gedult bahnt Wege durch Eisberge und Wüstensand. Geduld blickt heiter, wenn Alles wankt. Geduld geht durch ein Nadelöhr und schreitet wie eine Königin.

In dem unbegrenzten Vertrauen, das der Sanftmüthige einflösst, liegt seine grosseMacht. Ohne sich dessen Rechenschaft zu geben, fühlen sich Alle zu ihm hingezogen, der sich so völlig

aşteptăm sfatul cel maĭ luminat şi judecata cea maĭ dreaptă.

Şi bine facem, de facem aşà. Judecata celuĭ blând nu e nicĭ odată întunecată de pornirile mânieĭ. Cel blând nu-şĭ perde cumpĕtul, căcĭ el n'are dorinţa de a-şĭ arăta puterea dinaintea oamenilor. El nu scie de frică, căcĭ dinaintea înţelepciuniĭ luĭ primejdia dispare. Dorinţa celuĭ blând o împlinim cu bucurie, pentru că el scie să ne roage ast-fel, ca şi când ne-ar face nouĕ un serviciŭ amical. Cel blând scie că el vorbesce părţiĭ celeĭ maĭ bune şi celeĭ maĭ alese a omuluĭ. Cine nu dă bucuros, când poate da? Bucuria ce o face acela ce dă e pentru dînsul o bucurie îndecită.

Şi iarăşĭ cel blând nicĭ odată nu se tânguesce, pentru că el scie că ceasul cel rĕŭ e trecĕtor, pentru că el scie că cerul e încă tot albastru şi senin de-asupra negurilor celor maĭ dese, pentru că el scie că soarele n'a căḑut de pe firmament, deşĭ e noapte pe pămînt. Iar unde lipsesce tânguirea, acolo ni se înfăţoşează tot-deauna o

beherrscht, von dem Alle deshalb den klarsten Blick und das sicherste Urtheil erworben.

Und sie thun wohl daran. Dem Sanftmüthigen verdunkeln keine Blutwallungen den Blick. Ihn regt der Wunsch, sich geltend zu machen, nicht auf. Er kennt keine Furcht. Denn seiner Besonnenheit weicht die Gefahr. Des Sanftmüthigen Wunsch wird mit Freuden erfüllt weil er zu bitten versteht, als gewährte er eine Freundlichkeit. Weiss er doch, dass er an der Menschen beste, edelste Seite appelirt; denn wer giebt nicht gern, wenn er geben kann! Die bereitete Freude ist dem Geber zehnfache Freude.

Der Sanftmüthige wird auch nicht Klagen; denn er weis, die böse Stunde rauscht vorüber und der Himmel ist immer blau über dem Nebel und die Sonne ist noch nicht vom Firmament herabgefallen, wenn es auch eben Nacht ist. Und das Klaglose hat stets eine imponirende Gewalt. *Ein* Mensch, der in Schmerzensqualen stumm bleibt,

putere impunĕtoare. Un om care suferе chinurile şi durerile cele maĭ marĭ şi tace, un om care zîmbesce când inima îĭ este sdrobită, un om care în ceasul morţiĭ se gândesce numaĭ la alţiĭ,—acel om e un eroŭ, un viteaz, şi cine se apropie de dînsul îl va respecta şi-l va venera.

Dar cine se îngrijesce de bogăţiile lumescĭ, acela firesce că nu se poate face părtaş cuvintelor luĭ Christos. Christos n'a grăit despre averĭ lumescĭ alt-fel, decât arătându-le ca o primejdie mare pentru sufletele oamenilor. Când Christos ne grăesce de moştenirea pămîntuluĭ, El înţelege moştenirea sufletelor, căcĭ cel blând e lumină, e soare şi căldură pentru toate sufletele. Christos înţelege prin moştenirea pămîntuluĭ moştenirea puteriĭ de a crea şi de a forma. El înţelege prin moştenirea pămîntuluĭ dobândirea încrederiĭ a toată făptura, căcĭ oameniĭ şi dobitoacele ascultă de cel blând. Şi cu cât blândeţa este isbânda uneĭ voinţe serioase şi a uneĭ înfrînărĭ aspre de sine, cu atât este maĭ mare şi puterea eĭ. Răbdarea ani-

ein Mensch, der mit gebrochenem Herzen lächelt, ein Mensch, der in seiner Sterbestunde nur an die Andern denkt, der ist ein Held und wer ihm naht, wird Achtung und sogar Verehrung für ihn haben.

Freilich, wer auf äusserlichen Besitz bedacht ist, der hat in Christi Worten keinen Theil. Christus sprach nie von äusserm Besitz, ausser als von einer grosser Gefahr. Er meint hier, wie überall, den Besitz der Seelen für die der Sänftmüthige Licht, Sonne und Wärme ist. Er meint den Besitz der Kräfte, die schaffen und gestalten. Er meint den Besitz des Vertrauens aller Creatur. Denn Mensch und Thier sind dem Sanftmüthigen zugethan. Je mehr die Sanftmuth eine Errungenschaft ernsten Willens und strenger Selbstmeisterung ist, um so grösser ist ihre Kraft. Des Lastthiers Geduld ist höchstens rührend, oft bedauernswerth, reizt aber weder zur Bewunderung, noch zur Anbetung. Wenn aber ein edles, feuriges Pferd oder ein Löwe

malului îngreuiat de poverĭ ne însuflă duioşie orĭ milă; ea însă nu ne însuflă nicĭ admiraţiune, nicĭ entuaiasm. Iar când un cal bun şi iute saŭ un leŭ se pleacă spre blăndeţă, atuncĭ copiiĭ şi copiiĭ copiilor îşĭ povestesc despre voinţa, despre tăria şi despre priceperea lor. Dacă un animal aĕlbatic şi aprins se înobilează ast-fel prin blândeţă, cu cât maĭ vîrtos se înobilează omul, care, când dă ascultare poftelor şi patimelor sale, se înjosesce şi devine ca un animal, iar când scie să le înfrîneze şi să le stăpânească, se apropie de Dumneḑeŭ.

Mulţĭ cred că a avea voinţă neclintită însemnează a face ca toate şi toţĭ să ţi se plece şi ca tu să siluescĭ voinţa celor-lalţĭ. Eĭ uită că cea maĭ tare voinţă e aceea, care ea însăşĭ se pleacă, care ea însăşĭ se siluesce pe sineşĭ. Eĭ uită că ascultăm fără murmur de acela care cere cu bunătate, dar că celuĭ care poruncesce tot-deauna ne împotrivim.

Răbdarea e cea maĭ frumoasă moştenire a noastră, carĭ suntem fiiĭ luĭ Dumneḑeŭ. Este oare vre-o răbdare

Sanftmuth zeigt, so erzählen es sich Kinder und Kindeskinder und das Thier scheint Willen, Character und Denkvermögen zu besitzen. Also selbst ein unbändiges Thier wird durch Sanftmuth geadelt, wie viel mehr der Mensch, den das Gehorchen seiner Leidenschaft zum Thier erniedrigt, das Beherrschen derselben der Gottheit nahe bringt.

So viele glauben, ein starker Wille bestehe darin, Alle zu beugen und zu zwingen und wissen nicht, dass der stärkste Wille sich selber beugt, sich selber zwingt, und dass man dem ohne Widerrede gehorcht, der freundlich begehrt, während man stets dem Herrischen trotzen wird.

Geduld ist unser schönstes Erbtheil der Gotteskindschaft; denn giebt es grössere Geduld als die unseres himm-

maĭ mare ca îndelung răbdarea Tatăluĭ nostru celuĭ ceresc? El nu sdrobesce pe ceĭ fără frică de Dumnedeŭ. El nu nimicesce pe ceĭ păcătoşĭ. El nu înfrânge pe ceĭ carĭ şovăesc. El nu lasă să peară pe ceĭ carĭ rătăcesc. El trimite soare şi ploaie pentru ceĭ nedreptĭ, ca şi pentru ceĭ dreptı. El deschide tuturor porţile, pentru ca toţĭ să reintre în casa Părinteluĭ ceresc.

Iar noĭ? Noĭ căutăm tot-deauna să osîndim! Noĭ căutăm tot-deauna să judecăm!

In această lume atât de variată, este loc pentru toţĭ şi pentru toate şi nimic nu e cu neputinţă. Tu însă, în mirarea ta de cele ce vedĭ şi de cele ce se petrec, te iuţescĭ şi te aprindĭ, te facĭ necumpĕtat şi nedrept în judecata şi în faptele tale, şi uiţĭ un lucru de căpetenie: că şi de tine se minunează alţiĭ, că şi purtarea ta neînţeleasă este altora. Cea maĭ potrivită cale pentru a ajunge pe cât se poate spre blândeţă şi răbdare, este să ne punem în locul aproapeluĭ nostru şi să-l judecăm numaĭ după ce ne-am pus în locul luĭ, după ce am vĕdut cum el vede, după

lischen Vaters? Er zerschmettert nicht die Gottlosen, er vernichtet nicht die Sünder, er zerbricht nicht die Schwankenden, er lässt die Irrenden nicht verderben. Er sendet Regen und Sonnenschein über Gerechte und Ungerechte und lässt Jedem die Pforte offen, zur Umkehr in's Vaterhaus. —

Und wir wollen verdammen! Wir wollen richten!

In dieser bunten Welt ist ja Raum für Jeden und für Alles und Nichts ist unmöglich. Du aber wirst vor Erstaunen wild und vergissest, dass man auch über Dich sich wundert und Dein Gebahren nicht versteht. Das sicherste Mittel aber, Sanftmuth und Geduld zu bewahren, ist, so weit dies möglich, sich immer an des Andern Stelle zu setzen und erst dann ihn zu beurtheilen, wenn man gelernt hat, so zu sehen und zu fühlen, wie er. Dafür müsste man freilich auch seine ganze Vergangenheit, Geburt, Erziehung, Leiden und Freuden ihm

ce am simţit cum el simte. Iar pentru aceasta se cere să-ĭ cunoascem trecutul, crescerea şi nevoile luĭ, suferinţele şi durerile luĭ. Pe cât timp nu putem face aceasta, n'avem dreptul a-l osîndì, rare-orĭ avem puterea a-ĭ da un sfat priincios.

Dacă ieĭ bine seama la toţĭ paşiĭ tĕĭ, veĭ afla că eştĭ maĭ aprig în acele lucrurĭ, pe carĭ maĭ puţin le înţelegĭ şi le cunoscĭ, fiind-că acolo punctul tĕŭ de vedere e cu totul strîmt şi strîmb: dar veĭ afla tot odată că răbdarea cea maĭ mare o aĭ în toate lucrurile, pe carĭ le cunoscĭ pe deplin şi în carĭ eştĭ maĭ priceput decât alţiĭ. A fi stăpânit de pornire şi de iuţeală este totdeauna o înjosire şi o umilire pentru acela care le este supus, căcĭ arată tot-deauna o slăbiciune, fie a sănătăţiĭ, fie a posiţiuniĭ, fie a înţelegeriĭ, fie a caracteruluĭ. A fi răbdător este totdeauna a dispune de o mare putere şi de o mare proprietate, chiar dacă aceasta nu s'ar întinde maĭ departe decât asupra proprieĭ noastre minţĭ, asupra înseşĭ voinţeĭ noastre. Ajută-ne Doamne, ca să ajungem la această putere! Dă-ne, Doamne, această măreaţă împĕrăţie! Amin.

nachfühlen können, und so lange man dies nicht kann, hat man nicht das Recht, ihn zu beurtheilen, und selten die Kraft, ihm einen brauchbaren Rath zu geben.

Wenn Du recht auf Dich achtest, wirst Du immer finden, dass Du in den Dingen am heftigsten wirst, die Du am wenigsten kennst und verstehst, weil Dein Gesichtspunkt ganz einseitig ist, und während Du die grösste Geduld hast, da, wo Du viel sicherer und besser weisst, als die Andern. Heftig werden, ist stets eine Erniedrigung und Demüthigung für den, der es wird; denn es zeigt Schwäche, sei es in der Gesundheit oder in der Stellung, oder im Verstande, oder im Charakter. Geduldig sein, ist immer eine Macht und ein Besitzthum, und wäre es auch nur der sichere Besitz seiner eigenen Verstandeskräfte. Zu dieser Kraft und zu diesem grossen Reiche helfe uns Gott. Amen.

Tatăl nostru cel din cerurĭ! Dă-ne blândeţa, de care necontenit avem lipsă şi de care avem nemĕsurată trebuinţă! Dăruesce-ne răbdare şi înţelepciune, pentru ca să putem fi într'adevĕr asemenea ţie, pentru ca să putem fi într'adevĕr copiiĭ Tĕĭ şi făpturile Duhuluĭ Tĕŭ! Invaţă-ne să punem pază gureĭ noastre, să înfrînăm buzele noastre, să stăpânim inimile noastre, pentru ca să dobândim bunul cel maĭ înalt ce se poate dobândì pe pămînt: bunătatea! Invaţă-ne să fim bunĭ, căcĭ noĭ am voì din toată inima să fim bunĭ, dar adesea suntem slabĭ şi nu putem! Să nu ne părăsească mâna Ta cea sfîntă până când vom fi întocmaĭ dupre voia Ta! Amin.

Vater! gieb uns die Sanftmuth, die wir immer entbehren und doch so sehr bedürfen! Gieb uns Geduld und Einsicht, dass wir in Wahrheit Dir gleich, Deine Kinder, Deines Geistes Geschöpfe seien. Lehre uns, unsre Zunge hüten, unsre Lippen zügeln, unsre Herzen bemeistern, auf dass wir das Höchste erreichen, was man auf Erden erreichen kann: Güte! Lehre uns, gut sein! Wir wollen so gerne und können noch immer nicht. Lass uns nicht aus Deiner Hand, bis wir so werden, wie Du es gewollt! Amen.

RĔUTATEA VICLEŞUGULUI

Cuvintele, carĭ aŭ să conducă astădĭ cugetările noastre sunt luate din Cartea luĭ Sirah, cap. 37, vers. 3:

«*O! rĕŭ gând, de unde te rĕsturnaşĭ, să acoperĭ uscatul cu vicleşug!*

De unde vine gândul cel rĕŭ? Cine e cu vicleşug?

Lucrul rĕŭ, poate cel maĭ rĕŭ, în lumea aceasta, e vicleşugul. Vicleşugul rupe orĭ-ce legăturĭ, se vîră preste tot locul şi în oarele cele maĭ sfinte, în oarele cele maĭ vesele şi în cele maĭ triste, împrăştiând cu mână ascunsă

DER FALSCHHEIT BOSHEIT

Die Textesworte, die unserer Betrachtung zu Grunde gelegt sind, finden wir im Buche Sirach im 37. Cap., im 3. Verse:

«Ach! wo kommt doch das böse Ding her, dass alle Welt so voll Falschheit ist!»

Wo kommt es her? und wer ist falsch?

Das böse Ding und vielleicht das Schlimmste in dieser Welt ist die Falschheit, da sie jedes Verhältniss verdirbt, sich in jeden Ort einschleicht, zu der heiligsten Stunde, wie zu der Fröhligen und Trüben sich breit macht

veninul în suflete, în cât ceĭ otrăvițĭ înșișĭ nu simțesc sminteala.

Dar de unde vine vicleșugul? El isvorĕsce din slăbiciunea cea nemărginită a oamenilor, când le lipsesce bărbăția de a se uita în fața adevĕruluĭ și de a urma luĭ, gândindu-se numaĭ la folosul cel trecĕtor, de a nu lăsa altuia ceea ce eĭ singurĭ n'aŭ, și temĕndu-se să nu fie jertfă celor maĭ viclenĭ decât dînșiĭ. Vicleșugul e dovadă de sărăcie și nemernicie sufletească, care ne împedică să ne ridicăm maĭ presus de noĭ înșine și ne face să ne tîrîm pe pămînt, ținându-ne de lucrurĭ josnice și nevrednice de luare aminte.

O minte sănătoasă și puternică nicĭ odată nu se va ținea de vicleșug, căcĭ inima deschisă și adevĕrul îĭ sunt de nevoie, ca și aerul, ca și apa.

Frica e mama vicleșuguluĭ, frica de a rĕmânea înapoĭ, frica de a fi pedepsit, frica de rele necunoscute. Pentru aceasta, să nu judecăm aspru, nicĭ să osîndim pe cel ce a arătat vicleșug, ci maĭ vîrtos să ne fie milă de el. Ra-

und ihr Gift streut mit leiser Hand, so dass die Vergifteten es selber nicht merken.

Wo aber kommt sie her? Sie kommt von der Menschen grenzenloser Schwäche, da ihnen der Muth der Wahrheit abgeht, da sie auf ihren nächsten Vortheil bedacht sind, da sie dem Andern nicht gönnen, was sie selbst nicht haben, da sie fürchten, dem Schlauern zu unterliegen. Falschheit ist das Merkmal geistiger Armuth und Kleinlichkeit, da man sich nicht frei über sich selbst erheben kann, sondern am Boden klebt, an den alltäglichen, elenden Dingen, die der Beachtung nicht werth sind.

Wo wird denn ein gesunder, starker Geist falsch sein? Ihm ist Grossmuth und Offenheit wie Luft und Wasser.

Furcht ist die Mutter der Falschheit, Furcht vor Hintansetzung, Furcht vor Strafe, Furcht vor unbekanntem Ungemach. Darum sollte man die Falschen eher bedauern, als verachten. Sie wissen selbst kaum, wie unglücklich sie

re-orĭ cel cu vicleşug îşĭ cunoasce propria luĭ nenorocire. Rare-orĭ el scie cât de fericit ar putea să fie, dacă ar fi liber, cu bărbăţie şi cu inimă sinceră.

Vicleşugul e cea maĭ grozavă robie ce-şĭ poate închipuì cine-va. Vicleşugul e rob al minciuniĭ. Din vicleşug se nasc ura şi dispreţul. Unde sălăşluesce vicleşugul, acolo încetează iubirea şi prietenia, acolo amuţesc devotamentul şi jertfirea de sine, acolo aŭ amuţit adevĕrul şi credinţa. Vicleşugul este un pustiŭ mare şi întins, în care nu maĭ întîlnim nicĭ o picătură rĕcoritoare, căcĭ isvoarele vieţeĭ iĭ sunt toate otrăvite. Vicleşul se tîrîe ca un şearpe, ce se încolăcesce încet şi fără vuet împrejurul jertfeĭ sale, pentru a o sugruma pe când e maĭ neputincioasă; căcĭ saŭ o prinde fără de veste in somn şi o vrăjesce cu groaznica-ĭ privire, saŭ o încolţesce de odată cu dinţiĭ luĭ ceĭ veninoşı şi piere nevĕḑut, lăsând în urmă-ĭ muşcătura cea omorîtoare.

Să ne gândim însă acum şi la a doua întrebare: Cine e cu vicleşug?

sind und wie glücklich sie sein könnten, wenn sie nur frei werden könnten und muthvoll.

Falschheit ist die furchtbarste Sklaverei, die man sich denken kann, denn sie ist die Sklavin der Lüge und sie gebiert Hass und Verachtung. Wo Falschheit ist, da hören Liebe und Freundschaft auf, da schweigen Opferfreudigkeit und Hingabe, da vestummen Wahrheit und Treue. Sie bilden eine grosse Wüste, in der kein erquikkender Tropfen mehr lebt; denn selbst der Quell ist vergiftet. Sie schleicht daher wie die Schlange und ringt sich leise um ihr Opfer, das sie erwürgt, wehrlos erwürgt; denn sie überrascht es im Schlafe und bannt es mit ihrem furchtbaren Blicke, oder sie sticht nur einmal und verschwindet, aber der Stich war vergiftet und bringt den Tod.

Nun aber die zweite Frage: Wer ist falsch?

Fie-care rĕspunde: «Eŭ nu! Eŭ nu!» Așà rĕspundem cu toțiĭ. Dar căutațĭ întru voĭ cu de-amăruntul, căutațĭ întru voĭ cu tot dinadinsul și până în fundul inimilor voastre. Căutațĭ și cercetațĭ bine. Nu se cere să spunețĭ altora ceea ce aflațĭ acolo, ci numaĭ să vĕ mărturisițĭ vouĕ înșivĕ adevĕrul. N'ațĭ fost oare nicĭ odinioară cu vicleșug? N'ațĭ vorbit oare nicĭ odată cuvinte spre stricăciunea altora? N'ațĭ fost odinioară prietenĭ cu aceĭ, pe carĭ astădĭ maĭ vîrtos îĭ vorbițĭ de rĕŭ? N'ațĭ alungat nicĭ odinioară de la voĭ pe acela, care vĕ era tovarăș la noroc și care în nenorocire nădăjduia în ajutorul vostru? N'ațĭ tras oare nicĭ odată folos din nepriceperea și din nesciința altuia? N'ațĭ spus oare nicĭ odată un lucru altmintrelea de cum s'a petrecut, numaĭ pentru a înlătura de la voĭ vre-un rĕŭ? N'ațĭ rostit oare nicĭ odată vorbe, carĭ puteaŭ să aducă stricăciune bunuluĭ nume al aproapeluĭ vostru, fără a da dovedĭ și fără a-ĭ da putința de a se apĕra? Vicleșugul des îșĭ schimbă haina și fața. Nimenĭ nu-ĭ cunoasce fața cea adevĕrată. Vicleșugul

Ich nicht! — und: Ich nicht! So möchte Jeder rufen. Schaut nur in Euch hinein, lange, tief, ernst. Es wird ja kein Geständniss und kein Bekenntniss gefordert, ausser vor eurem eigenen Gewissen. Ist Keiner noch jemals falsch gewesen? Hat Keiner von Euch noch jemals ein Wort gesprochen, das dem Andern schaden könnte? Hast Du noch nie einem Menschen Freundlichkeit gezeigt und hernach Schlimmes über ihn ausgesagt? Hast Du noch nie vor einem Menschen Deine Hand verschlossen, der sein Glück mit Dir getheilt und der im Unglück auf Dich gerechnet? Hast Du noch Keinen übervortheilt, auf seine Dummheit zählend? Hast Du noch nie eine Sache anders dargestellt, als sie wirklich war, nur damit Dir keine Unannehmlichkeiten daraus erwüchsen? Hast Du noch nie Worte fallen lassen, die eines Menschen ehrlichen Namen untergraben mussten, ohne nachher zu beweisen, was Du gesagt, oder dem Andern die Möglichkeit zu geben, sich zu vertheidigen? Falschheit nimmt viele Gewänder an und trägt viele

are multe fețe. El bate la ușa inimeĭ tale și se furișează într'însa, fără să scil pentru cine aĭ slobozit lacătul.

De aceea ḑice profetul: Toată lumea e plină de vicleșug! El nu dă la o parte pe nicĭ unul din noĭ. El pe toțĭ i-a vĕḑut neputincioșĭ. El a auḑit cum fie-care se tânguesce de aproapele sĕŭ, iar pe sine se crede fără păcat.

Dar ce să facem, pentru a stîrpì vicleșugul?

Pe copiiĭ noștri îĭ oprim de a spune adevĕrul. Maĭ ales îĭ învĕțăm că nu e lucru isteț și priitor a spune toate așà cum într'adevĕr sunt. Noĭ îĭ învĕțăm că, dacă vor merge tot-deauna pe calea adevĕruluĭ și a dreptățiĭ, nu vor putea trăì în lume fericițĭ și mulțămițĭ. Uităm că datoria noastră maĭ ales este să învĕțăm pe copiiĭ noștri cu tot dinadinsul că numaĭ în folosul lor este a merge și a făptuì dupre adevĕr, orĭ-cât de greŭ și de anevoios lucru ar fi acesta. Noĭ învĕțăm pe copiiĭ noștri să spună adevĕrul numaĭ când adevĕrul nu e în paguba noastră. Îĭ oprim însă de la adevĕr, care ne-ar

Masken. Niemand kennt ihr wahres Gesicht. Darum kann sie an Deine Thür geklopft haben und gar in Dein Herz eingezogen sein, und Du weisst es nicht.

«Alle Welt! sagt der grosse Prediger, «alle Welt ist voll Falschheit! — Nein, er nimmt Keinen aus; denn er hat Jeden schwach gesehen, Jeden, der nur über den Andern klagte und sich selbst für sündlos hielt.

Und was thun wir, um diese unsre Feindin auszurotten?

Wir schieben der Wahrhaftigkeit der Kinder Riegel vor, und lehren ihnen, dass es unklug und unpraktisch ist, die Dinge zu sagen, wie sie sind, dass man damit nicht durch die Welt kommt und auf keinen grünen Zweig, statt ihnen zu lehren, der Wahrheit die Ehre zu geben, koste es, was es wolle. Ja, sie sollen wohl die Wahrheit sagen, dann, wenn es keine schlimmen Folgen hat, aber nicht solche, die unsre Interessen schädigen könnten. Wir strafen sie für Lügen und lehren ihnen Falschheit, als wenn es nicht Ein nnd Dasselbe wäre, direkt zu lügen, oder die Leute etwas Unwahres glauben zu

aduce pagubă. Noĭ pedepsim pe copiiĭ noştri pentru minciunĭ, dar îĭ învĕţăm cu vicleşugul, ca şi cum vicleşugul şi minciuna n'ar fi fraţĭ de acelaşĭ neam, ca şi cum n'ar fi acelaşĭ lucru a spune de-adreptul neadevĕrul, orĭ a face ca alţiĭ să creadă că minciuna e adevĕrul. Datoria noastră ar fi să obicinuim inimile cele fragede ale copiilor noştri să aibă bărbăţia de a se da înşişĭ judecăţiĭ, când aŭ făcut vre-un lucru rĕŭ, de a nu se teme de pedeapsa de care s'aŭ făcut vinovaţĭ, pentru ca astfel maĭ târḑiŭ să scie să pătimească veselĭ pentru dreptate şi adevĕr. Dar noĭ ce facem? Copiiĭ noştri aud chiar din rostul gureĭ noastre lipsa de sinceritate, când vĕd în toate ḑilele cum ne prefacem, vorbind cu prietenie şi cu iubire cu aceia, pe carĭ îĭ ocărîm îndată ce şi-aŭ întors spatele. Cine ne îndreptăţesce la aceasta? Ce judecată am face noĭ altora, când aceştia ar urma şi eĭ ast-fel cu noĭ? Repede scapă vorba cea rea de pe buzele noastre şi de ajuns este o privire, un semn neprincios chiar, ca să facă rĕŭ aproapeluĭ! Şi câţĭ din noĭ se gândesc că aceste fapte sunt maĭ primejdioase şi maĭ rele decât chiar omorul?

machen. Wie sollten wir den jungen Herzen lehren, Muth zu haben, sich selber zu verklagen, wenn sie Unrecht gethan und die Strafe nicht zu fürchten, damit sie im spätern Leben auch freudig Ungemach ertragen, um der Wahrheit willen. Sie hören aber von unsern eignen Lippen Ungenaues sagen, sie sehen uns den Menschen freundlich thun und dann sie verhöhnen. Wer giebt uns hierzu das Recht und was denken wir von Dem, der an uns so handelt? O wie rasch fliegt das böse Wort von der Zunge! wie zündend ist ein einziger Blick, ein Achselzucken! Weisst Du nicht, dass das schlimmer sein kann als ein Mord?

Ne tânguim de vicleşugul altora, pe când noĭ înşine nu avem inima curată şi suntem cu vicleşug într'însa, fără scirea şi vrerea noastră. Nicĭ odată să nu vorbim în neființa oamenilor ceea ce n'am putea să le spunem în față. Căcĭ se poate ca noĭ să greşim, iar aproapele nu poate să îndrepteze vorbele noastre. Se maĭ întîmplă iarăşĭ, ca noĭ să fim prea aspri in judecata noastră, iar aproapele nostru, pe care l'am osîndit, nu se poate apĕra. Foarte adese se întîmplă că, stând față în față cu cel hulit, noĭ simțim că mânia noastră se topesce la auḑul cuvintelor celuĭ osîndit; noi simțim atuncĭ că noĭ ne-am făcut vinovațĭ de o grea nedreptate. De ce nu ne obicĭnuim ca, în loc să mergem la uniĭ şi la alțiĭ şi să le ḑicem: Iată! veḑĭ cum e cutare! veḑĭ ce el a făcut! să fim sincerĭ şi drepțĭ şi să apĕrăm pe aproapele de osînda ce i se dă; să fim sincerĭ şi cinstițĭ şi să mergem singurĭ la cel osîndit, ca să-ĭ punem întrebarea: De ce aĭ făcut tu aceasta? Căcĭ mie-mĭ pare că n'aĭ făcut dupre adevĕr şi dupre cuviință? De ce nu ne obicĭ-

Wir klagen über die Falschheit der Andern und sind gewissenlos falsch, ohne es zu wissen. Wir sollten nie, nie etwas hinter eines Menschen Rücken sagen, das wir ihm nicht in's Gesicht sagen; denn wir sind vielleicht ungenau und er kann es nicht berichtigen, wir sind zu hart und er kann sich nicht vertheidigen. Wie oft wird unser Zorn ganz klein, wenn wir von Angesicht zu Angesicht stehen und hören, was der Verklagte sagt, und fühlen wir, wie grosse Schuld wir auf uns geladen! Statt zu dem Andern zu gehen und zu sagen: Sieh mal wie der ist und was er gethan hat! Vertheidige ihn vor dem Andern, geh' aber zu ihm ganz allein und frage: Warum hast Du das gethan? Mir kam es vor, als sei es nicht recht! Und entweder wird er Dir gute Gründe sagen, oder Du hast ihn auf einen Fehler aufmerksam gemacht, der ihm hätte schaden können.

nuim să facem așà, căcĭ atuncĭ protivnicul nostru saŭ ne va descoperì îndemnul bun ce l'a făcut să săvîrşească fapta osîndită de noĭ, saŭ, dacă fapta în adevĕr e rea, i-am atras luarea aminte ca să nu facă un lucru, ce i-ar putea pricinuì pagubă materială orĭ morală.

Cel maĭ bun mijloc de a nu fi cu vicleşug, este să nu ne prefacem că iubim, ci să iubim cu adevĕrat, să nu fim nicĭ odată viclenĭ spre a păşì maĭ cu siguranţă în lume, să fim tot-deauna dreptĭ, pentru ca să putem intra în cer.

Dumneḑeule! Eartă-ne dacă din slăbiciunea cea mare a inimeĭ noastre n'am fost dreptĭ! Eartă-ne chiar atuncĭ, când nu ne-am purtat cu iubire către aproapele nostru! Maĭ vîrtos ne eartă că n'am smuls din inima noastră şi cele din urmă fire ale planteĭ celeĭ veninoase a vicleşuguluĭ! Smulge-le, Stăpane, smulge-le însuţĭ, pentru ca grădina inimeĭ noastre să fie curată şi să înflorească în ea florile Tale cele cerescĭ! Pedepsesce-ne, când nu vom umbla întru dreptatea Ta! Pedepses-

Das beste Mittel, Liebe nicht heucheln zu müssen, ist, lieb zu haben. Nein, nicht falsch sein, um besser durch die Welt zu kommen; wahr sein um in den Himmel zu kommen. Amen.

O Gott! verzeih' uns, dass wir aus grenzenloser Schwäche nicht wahr gewesen, dass wir aneinander lieblos gehandelt, dass wir die Giftpflanze der Falschheit nicht mit den letzten Wurzelfasern aus unsern Herzen gerissen haben! Wolle Du selbst sie ausreissen, Herr, auf das unser Garten wieder rein sei und Deine Himmelsblumen darein blühen! Strafe uns Gott, wenn wir nicht in Deiner Wahrheit wandeln, strafe uns, bis wir abthun, was falsch ist. Züchtige unsre Herzen,

ce-ne, până ce vom lepăda tot ce este vicleşug întru noĭ! Pedepsesce inimile noastre, până ce se vor curăţì! Invaţă-ne a iubì, ca să iubim atât de adevĕrat în cât să nu fim în stare a ne atinge măcar de un fir de pĕr de pe capul aproapeluĭ nostru! Invaţă-ne a iubì în adevĕr şi în dreptate, ca să peară cuvîntul cel rĕŭ de pe buzele noastre maĭ înainte de a-l rostì! Fă-ne să înţelegem că noĭ trebue să fim drepţı, căcĭ alt-fel nu suntem fiiĭ Tĕĭ! Amin.

bis sie rein werden. Lehre uns lieben, so lieben, dass wir nicht im Stande sind, dem Andern ein Haar zu krümmen, dass das böse Wort auf unsern Lippen stirbt, bevor es entflohen. Wir müssen wahr sein können, sonst sind wir nicht Deine Kinder. Amen.

BUCURIA SUFLETEASCĂ

Cuvintele, cu carĭ ne vom îndeletnici astădĭ, se află în Cartea întâia a Sfîntuluĭ Apostol Pavel către Tesaloniceni, cap. 5, vers 16:

«Pururea vĕ bucurațĭ!»

Aceste cuvinte ale Sfîntuluĭ Apostol Pavel, care era în închisoare și amenințat cu primejdie de moarte, aŭ fost îndreptate către o comunitate de creștinĭ, încă tînĕră, amenințată și ea cu tot felul de suferințe și de lupte sufletescĭ, cu multe vrăjmășiĭ și prigonirĭ. Tocmaĭ pentru aceea aceste cuvinte aŭ într'însele o mare putere și conțin o mare dojană.

DER SEELE FRÖHLICHKEIT

Die Worte, durch die wir uns erbauen wollen, finden wir verzeichnet im ersten Briefe Pauli an die Thessalonicher, im 5 Cap., im 16. Verse:

Seid allezeit fröhlich!»

Diese Worte des gefangenen, in Todesgefahr schwebenden Apostels an die junge, allen Leiden, Kämpfe und Verfolgungen ausgesetzte Gemeinde, haben etwas Erschütterndes und tief Beschämendes.

Pururea vě bucuraţĭ! ne ḑice Apostolul.

Multă putere sufletească, multă răbdare, multă lepădare de sine se cere, pentru a putea fi tot-deauna vesel. Maĭ înainte de toate, trebue să ne păstrăm inima curată şi neprihănită, precum e inima copiilor, pentru ca să trecem tot-deauna veselĭ prin vijeliile şi necazurile vieţeĭ. Trebue să avem încredere în Dumneḑeŭ, precum aŭ copiiĭ încredere în părinţiĭ lor, sub a cărora mână se adăpostesc şi trăesc fără grijă. Dar oare celuĭ ce se îndoesce în credinţă uşor îĭ este? Nu întîmpină el necontenit numaĭ nenorocirĭ şi rele de tot felul, pe când sufletul cel cuvios, a căruia credinţă stă neclătinată, tot-deauna şi necontenit află prilej de a fi mulţumit şi recunoscĕtor? Nu e vorba de soarta noastră, ci de chipul cum trebue să privim ursita soarteĭ noastre.

Tu credeaĭ că eştĭ părăsit de toţĭ şi că veĭ suferì de foame şi de frig, şi iată că pe neaşteptate ţi se dă de lucru. Tu credeaĭ că eştĭ uitat de toată

Seid allezeit fröhlich!»

Welche Kraft, welche Geduld, welche Selbstlosigkeit gehört dazu, um allezeit fröhlich zu sein. Welch kindliches Gemüth muss vor Allem bewahrt werden und den Stürmen und Bedrängnissen zum Trotz durch's Leben fortdauern, damit wir fröhlich sein können. Ein solches Vertrauen zu Gott sollen wir haben, wie die Kinder zu ihren Eltern, unter deren schützender Hand sie geborgen und sorgenfrei sind. Und ist es nicht also, dass dem Zweifler lauter Ungemach widerfährt, während das fromme, tief gläubige Gemüth immer so unendlich viel zu danken findet? Es kommt nicht auf unsre Schicksale an; es kommt auf die Augen an, die die Schicksale ansehen.

Du glaubst dem Hunger entgegen zu gehen, und Dir wird unverhofft Arbeit. Du glaubtest Dich von Allen verlassen, weil Du Dich von Allen ab-

lumea şi nu vedeaĭ că singur te-aĭ pus la o parte şi singur te-aĭ ascuns de lume şi că, cu toate aceste, tocmaĭ când eştĭ în nevoie, se apropie de tine fără veste amicul, care-ţĭ dă mână de ajutor! Saŭ oare n'aĭ fost nicĭ odată bolnav de vre-o boală grea, pe care o credeaĭ fără leac, şi te-aĭ însănătoşit? Saŭ n'aĭ fost nicĭ odată încătuşat în grele şi nesuferite împrejurărĭ, de carĭ nu credeaĭ că veĭ putea scăpa, şi de odată te-aĭ vĕḑut deslegat de dînsele?

Noĭ însă suntem prea pripiţĭ întru a rostì două cuvinte, şi anume cuvintele «tot-deauna şi nicĭ odată». Dar să sciĭ, o omule! că pe pămînt nu e nimica care stă în picioare tot-deauna, şi nimic nu e care să fie cu neputinţă vre-odată. Bucuraţi-vĕ dar cu toţiĭ şi puneţi-vĕ credinţa în Dumneḑeŭ, căruia toate îĭ sunt cu putinţă, pe care nu-l poate nimenĭ împedeca şi care poate să vĕ ajute, când va fi sosit vremea, chiar când ea va fi sosit dimpreună cu oara deslegăriĭ. Să nu încetăm dar a spera, căcĭ tot-deauna va fi o dimineaţă până va fi ḑiua de

gewandt, und siehe, Dir naht unerwartet ein Freund in der Noth. Du warst von schwerer Krankheit heimgesucht, und bist genesen. Du warst in unerträglichen Verhältnissen gebunden und dachtest, nie frei zu kommen, und sie haben sich gelöst.

Wir sind allzu voreilig mit zwei Wörtern; die heissen Immer» und «Nie . Nichts ist immer auf Erden und Nichts ist unmöglich. Seid nur fröhlich und vertrauet auf Gott, den Nichts hemmt noch hindert und der Euch helfen kann, wenn es Zeit ist und wäre es auch durch eine selige Erlösung! Darum hören wir nicht auf, zu hoffen. Es giebt immer noch ein Morgen, so lange es ein Gestern giebt, so lange die Sterne kreisen und die Sonne aufgeht, so lange Sommer und Winter einander ablösen, so lange Blüthen spriessen und Früchte reifen. Das Fröhlichsein ist nicht etwas

crĭ, până stelele îşĭ urmează cursul lor, şi soarele va rĕsărì până vom avea vară şi earnă, şi va maĭ venì iarăşĭ vara până vor înflorì pomiĭ şi-şĭ vor da roada lor. Iar bucuria nu e numaĭ un ce exterior, un ce neatârnat de voinţa noastră, ci o însuşire a sufletuluĭ nostru, o virtute, ba chiar o datorie.

Cine n'a încercat puterea uneĭ singure zîmbirĭ? Ea e în stare a uşura povara cea maĭ grea, a deschide uşile şi inimile; ea schimbă gândurile cele rele în gândurĭ bune. Zîmbirea cere un rĕspuns. Iar când buzele zîmbesc, e cu neputinţă ca din zîmbetul lor să nu străbată o rază de căldură în inima noastră. Zîmbirea e un dar dumnedeesc, şi de aceea, dintre toate făpturile acesteĭ lumĭ, ea numaĭ nouĕ nĭ s'a dat. Zîmbirea se ridică preste durerile pămîntescĭ şi se ridică sus în toată splendoarea curăţenieĭ şi frumseţeĭ. Zîmbirea înveselesce şi ea însăşĭ se înveselesce. Pe faţa copiluluĭ zîmbirea ni se arată ca cerul; căcĭ copilul scie a se bucura din toată inima, precum tot din toată inima scie a se

Aeusserliches, Ungewolltes, sondern es ist eine Charactereigenschaft, eine Tugend und sogar eine Pflicht.

Wer hat nicht die Macht eines einzigen Lächelns erprobt! Es ist im Stande eine Centnerlast leichter zu machen, Thüren und Herzen zu öffnen, einen bösen Gedanken in einen guten zu verwandeln. Das Lächeln fordert eine Antwort, und es ist schwer, dass wenn der Mund lächelt, im Herzen gar kein Widerschein ist von diesem Himmelsstrahl. Denn das Lächeln ist etwas Göttliches, uns allein zu gefallen, in der ganzen, grossen Welt, voll lebender Wesen. Es schwebt über dem Erdenleid in selbstloser Reinheit und Schöne. Es will erfreuen und macht fröhlich. Im Kindesantlitz ist es der ganze Himmel; denn das Kind giebt sich rückhaltlos der Freude wie dem Schmerze hin. In seinem Herz-

mâhnì. In inima copilului bucuria şi supĕrarea nu se întîlnesc de odată. Dar cu cât înaintăm în vîrstă, cu atât se amestecă în noi mai mult aceste două simţiri, până ce în sfîrşit se confundă una în alta. Bucuria noastră e ca durerea, care ne mişcă adînc sufletul, care ne pătrunde inima şi care rĕmâne întipărită în aducerea aminte. Durerea nu ţine tot una, ci slăbesce, căci scim că ea nu e durabilă şi trece. In tinereţe credem că nici odată nu ne vom mai putea bucura. La bĕtrâneţe scim apoi că adese ne-a cuprins plânsul, că adese ne-a cuprins zîmbetul şi că sufletul nostru nu se poate ţinea numai de unul din ele, şi din causă de prea mare slăbiciune, şi din causă de prea mare putere. Dumnedeŭ ne-a făcut, ca să primim în noi ori-ce înrîurire nouă, schimbând-o întru cât-va.

De aceea săvîrşim o faptă plăcută lui Dumnedeŭ, o faptă de cea mai mare iubire către aproapele nostru, când rĕspândim bucurie şi veselie împrejurul nostru. Precum boale şi tristeţe uşor se rĕspândesc, tot asemenea uşor se rĕspândesce şi bucuria. Unde audim un

chen ist nicht zugleich Raum für die beiden Gefühle. Je älter wir werden, je mehr vermischen sie sich in uns bis sie einander ähnlich sind. Unsre Freude ist wie Schmerz, erschütternd, ergreifend, erinnerungsschwer. Unser Schmerz wird schwächer; wir wissen es ja, auch er zieht vorüber. In der Jugend glauben wir, uns im ganzen Leben nie mehr freuen zu können. Im Alter wissen wir, dass wir schon oft geweint und oft gelächelt haben und dass unser Herz zu schwach ist, um ewig eines zu bergen und zu stark, um ewig Einem nachzuhängen. Gott hat uns so gemacht, dass wir für jeden neuen Eindruck empfänglich sind und durch ihn um Weniges umgewandelt werden.

Darum thun wir ein gottgefälliges Werk allergrösster Nächstenliebe, wenn wir so viel Freude als möglich um uns verbreiten. Wie Krankheiten und Traurigkeit ansteckend sind, so ansteckend ist auch die Freude. Wo ein glockenhelles Lachen erklingt, da

rîs din toată inima, acolo alergăm fără voia noastră. Toţî ieaŭ parte la o cântare veselă, pentru ca înşişî să se înveselească. Împrejurul celuî care povestesce cu rost şi cu şagă, toţî se strîng, cu mic şi cu mare.

Nu suntem născuţî pe acest pămînt numaî pentru ca să pătimim, şi e sigur că, dacă am fi desăvîrşiţî, vecînic ne-am bucura. Noî însă suntem slabî şi neputincioşî, şi de acolo se trage multa şi amara durere de inimă care ne chinuesce. De-am fi în stare să ne uităm pe noî înşine şi să ne gândim maî mult la alţiî, ne-am uşura mâhnirea şi durerea noastră. Noî însă ce facem? Nu ne lăsăm, nu ne liniştim, până când toţî ceî dimprejurul nostru nu sunt întristaţî ca şi noî. Maî sunt uniî *oamenî*, carî uşorî lăcrimează cu ceî ce plâng, dar carî n'aŭ destulă tărie sufletească şi destulă iubire, pentru a se bucura împreună cu ceî ce se bucură. Este însă oare atât de greŭ a mulţămì luî Dumnedeŭ din tot sufletul, pentru că a revĕrsat bucuria asupra aproapeluî nostru? Şi cu toate aceste, când vedem pe alţiî veselî, şi

wird man wie mit Magnetnadeln hingezogen. In ein fröhliches Lied stimmen Alle gerne ein, um auch froh zu werden. Um einen muntern Erzähler schaart sich Gross und Klein.

Es ist nicht wahr, dass wir auf die Erde gesetzt sind, nur um zu leiden. Wären wir vollkommen, so wären wir immer stolz. Nur unsre grosseSchwäche und Unvollkommenkeit bringt uns so vieles, so bitteres Herzeleid! Wären wir im Stande, uns ganz zu vergessen und mehr an die Andern zu denken, so würden wir unser Leiden uns selbst leichter machen. Was thun wir statt dessen? Wir ruhen nicht, bis Alle um uns her ebenso gedrückt und traurig sind, als wir. Vielen unter uns wird es nicht schwer, mit den Weinenden zu weinen, uns aber mit den Freuenden zu freuen, dazu reicht selten unsre Seelenstärke oder unsre Liebe. Und es ist doch nicht so schwer, so recht von Herzensgrund Gott zu danken, dass der Bruder froh ist. Sehen wir aber die Andern froh, wenn wir es nicht sind, so fühlen wir uns aus-

noĭ nu putem fi veselĭ ca şi dînşiĭ, ne credem nenorociţĭ, depărtaţĭ de orĭ-ce fericire, ca şi cum numaĭ noĭ am fi fost goniţĭ din raiŭ, şi uităm că la rîndul nostru am fost veselĭ, când alţiĭ aŭ fost întristaţĭ.

Lumea întreagă e întemeiată pe o conlucrare comună, pe o ajutorinţă reciprocă, pe o muncă a tuturor, pe o iubire a unora şi a altora. Cu cât vom simţì această legătură maĭ cu tot dinadinsul, cu atât vom fi maĭ folositorĭ, cu atât vom fi o verigă maĭ puternică a lanţuluĭ celuĭ mare, care îmbrăţoşează omenirea.

Bucuria s'a pogorît tocmaĭ din cer şi s'a sălăşluit întru inimile noastre, ca o legătură cu raiul cel perdut şi cu fericirea cea viitoare. Bucuria face că munca e uşoară, şi când o întreprindem, şi când o săvîrşim. Maĭ mult încă. Am trebuì să fim recunoscĕtorĭ acelora, carĭ ne daŭ voia să le facem vreun bine, căcĭ făcênd altora un bine, noĭ simţim o bucurie maĭ mare şi maĭ desfătătoare decât aceĭ pe carĭ i-am ajutat. De aceea, să nu vorbim nimĕnuĭ nicĭ odată de binefacerea ce a

geschlossen von allem Lebensglück, als wären wir allein aus dem Paradiese verstossen, und vergessen dabei, dass wir heiter waren, als der Andre trauerte.

Die ganze Welt beruht auf gegenseitigem Entgegenkommen, Helfen, Tragen, Lieben, und je mehr wir dies erfüllen, je nützlicher sind wir und ein je stärkeres Glied in der grossen Kette.

Freude ist gerade vom Himmel gekommen und in unser Herz gefallen als Band mit dem verlorenen Eden und mit der künftigen Seligkeit. Freude macht jeden Dienst leicht, leicht, ihn darzubringen, leicht, ihn anzunehmen. Ja, wir sollten demjenigen dankbar sein, der uns gestattet, ihm wohlzuthun; denn für uns ist dabei eine ganz andere, höhere, reinere Freude als für ihn. Darum sollten wir ihn nie und durch Nichts an die empfangene Wohlthat gemahnen. Wir sind überreich belohnt durch den

primit. Rěsplătiţĭ suntem cu prisosinţă pentru binele făcut, prin bucuria ce simţim că am putut ajuta altora. Bucuria e o simţire atât de înaltă şi de curată, că aducerea eĭ aminte ne susţine, când suntem copleşiţĭ de durerĭ, şi nu ne lasă să ne cufundăm şi să ne înnecăm în noaptea desnadăjduiriĭ, căcĭ şi atuncĭ ḑicem: Am simţit bucuria! Ea a fost a mea! Şi maĭ bine să fiŭ vecĭnic întristat, decât să nu fi cunoscut măcar odată ce este bucuria!»

Dar noĭ nu scim cât de adese-orĭ ne bucurăm. Ne desfătăm la vederea uneĭ florĭ care ne întîmpină pe cale, ne desfătăm la vederea soareluĭ, a zăpeḑeĭ, a ploaieĭ dătătoare de roadă; ne bucurăm de o bucată de pâne, orĭ de o picătură de apă, de o coloare frumoasă, orĭ de un cântec plin de melodie, fie acesta ciripitul copiilor saŭ al pasĕrilor; ne bucurăm de o potrivă de lucrul simplu şi nemăestrit, ca şi de obiectul cu artă alcătuit: toate sunt pentru toţĭ, pentru ceĭ săracĭ ca şi pentru ceĭ bogaţĭ, pentru ceĭ de sus ca şi pentru ceĭ de jos. Numaĭ atuncĭ

frohen Augenblick des Gebens. Freude ist ein so hohes, reines Gefühl dass die Erinnerung daran im Stande ist, uns in der Nacht der Schmerzen nicht versinken und verzweifeln zu lassen; denn wir müssen sagen: Es war mein! ich habe das Alles besessen und lieber ewig trauern, als die Freude nicht gekannt haben!

Wir wissen es selbst gar nicht, wie viel, wie oft wir uns freuen, über die Blume am Wege, über Sonne und Schnee, über befruchtenden Regen, über ein Stück Brod oder einen Trunk Wasser, über eine schöne Farbe oder einen lieblichen Ton, und wäre es nur Kindergezwitscher und Vogelsang, das Kunstloseste und Wundervollste, das für alle Menschen da ist, für Reich und Arm, Hoch und Gering. Nur wenn wir der Freude zu viel begehren, wenn nur im Rausch und Taumel für uns der Genuss besteht, dann folgt ein nüchternes, trübes Erwachen, das

când poftim prea multă bucurie, numaĭ atuncĭ când ne desfătăm fără mĕsură şi preste toată mĕsura, numaĭ atuncĭ ne trezim obosiţĭ sufletesce. Această bucurie plină de oboseală nu lasă în urma eĭ nicĭ o rază de desfătare în sufletul nostru.

Bucuria nu poate ţinea îndelungat. Ea vine ca un miros de teiŭ orĭ de viţă înflorită. Dar şi când vine, ea pătrunde vĕzduhul şi noĭ sorbim mirosul cu fie-care suflare a noastră. Lăsaţĭ dar pe pruncii voştri să fie cât maĭ veselĭ, pentru ca strălucirea anilor celor fericiţĭ să-ĭ însoţească în întreaga lor vieaţă, ca şi rĕsăritul soareluĭ care a rĕmas înfipt în mintea noastră pentru toată vieaţa. Invĕţaţi-ĭ însă tot odată să fie veselĭ, arătându-le cum să fie mulţămitorĭ şi recunoscĕtorĭ, arătându-le cât de mare e bunătatea luĭ Dumneḑeŭ, care i-a aşezat în această lume frumoasă, ca neîncetat să fie veselĭ într'însa. Spuneţi-le încă, până ce sunt frageḑĭ, cuvintele luminate ale poetuluĭ, care ḑice: Cine ar da laudă luĭ Dumneḑeŭ pentru fie-care binefacere ce revarsă peste noĭ, acela n'are timp să simţească durerea şi să se tânguiscă de dînsa!

keinen Nachglanz bringt von dem genossenen Glück.

Die Freude kann nicht von langer Dauer sein; sie kommt wie der Duft der Linden, der blühenden Reben; aber dann durchdringt sie die ganze Luft, und wir schlürfen sie mit jedem Athemzug. Darum lasst Eure Kinder so fröhlich sein wie möglich, dass der Glanz der schönen Jahre über das ganze Leben hinleuchte, wie eine unvergessliche Morgenröthe. Lehrt ihnen aber auch fröhlich zu sein, indem Ihr die Kleinen danken lehrt, indem Ihr ihnen unablässig zeigt, wie gut Gott ist, der sie in die schöne Welt gesetzt, um darinnen fröhlich zu sein, ohne Unterlass. Sagt ihnen früh das herrliche Dichterwort: Wer Gott wollte Dank, für jede Wohlthat sagen, der fände gar nicht Zeit, noch über Leid zu klagen.

Mulţĭ sunt între voĭ, carĭ nu maĭ voiesc să se bucure, pentru că norocul le-a sosit prea târḑiŭ, orĭ a sosit în alt chip de cum aşteptaŭ eĭ. Aceştia sunt asemenea copiilor înděrětnicĭ, carĭ nu maĭ vor să primească lucrul pentru care s'aŭ rugat, numaĭ fiind-că nu li s'a dat îndată când l'aŭ cerut.

Dar oare scĭĭ tu, dacă acel dar ar fi fost atuncĭ spre mântuirea ta? Omul înţelept adese-orĭ cunoasce maĭ târḑiŭ că prea bunul Dumneḑeŭ l'a păzit în bine maĭ mult decât pricepea el, că Dumneḑeŭ a îngrijit maĭ bine de copilul sěŭ cel nemulţumitor decât acesta a meritat.

Bucuraţi-vě dar întru Domnul pretutindenea, şi iarăşĭ vě ḑic vouě: Bucuraţi-vě!» Ast-fel ne vorbesce într'alt loc Sfîntul Apostol. Căcĭ el n'a voit să vadă nicĭ un cap plecat în întristare, ci a dorit să fie feţe senine, inimĭ vesele, paşĭ uşorĭ, mânĭ strădalnice. El a voit să simţim cu toţiĭ apropierea luĭ Dumneḑeŭ, pentru ca să alungăm din noĭ grijile şi fiinţa noastră să nu se maĭ turbure.

O! bucuraţi-vě şi zîmbiţĭ, ca toate

Es giebt Viele, die wollen sich nicht mehr freuen, weil das Glück später kam, oder anders, als sie es gewünscht, wie trotzende Kinder, die nicht mehr wollen, was sie erbeten, weil es nicht gleich gewährt wurde.

Was weisst Du denn davon, ob es zu der Zeit gut für Dich gewesen wäre? Der Einsichtige erkennt es oft später, dass der liebe Gott es viel besser mit ihm gemeint hat, als er selber, und viel besser für sein undankbares Kind gesorgt hat, als es verdient.

Freuet Euch in dem Herrn allewege, und abermal sage ich: freuet Euch! ruft der Apostel an einer andern Stelle. Er wollte keine Kopfhänger mit trüben Mienen. Er wollte helle Gesichter, heitere Herzen, leichte Schritte, rührige Hände. Er wollte, dass das Gefühl der Gottesnähe uns die Sorgen abnehmen, nicht aber unser Wesen verdüsterte.

O seid fröhlich und lächelt, wie das,

câte vĕ încunjură, ca cerul, ca soarele, ca câmpiile, ca codrul, ca văile, ca pîrîul care vesel șerpuesce, ca rîul care oglindesce în sine raze pline de veselie, curcubeul cel înflorit, ca zîmbetul noruluĭ de vijelie la cea dintâiŭ rază a soareluĭ.

In zîmbet sălășluesce pacea, care se lățesce jur împrejur. Cine a putut zîmbì pentru alțiĭ dinaintea uneĭ ființe iubite cuprinse de rĕceala morțiĭ, acela a vĕḑut cerul deschis pentru o clipeală pentru dînsul și pentru acea scumpă ființă de care s'a despărțit, acela nu maĭ cade în desnădăjduire. Bucurați-vĕ! așà ne salutăm în ḑiua în care serbăm nascerea Mântuitoruluĭ! Bucurați-vĕ! așà cântă atuncĭ toată firea. Bucurați-vĕ întru cel care a biruit lumea!

Doamne, Dumneḑeul nostru! Fă-ne evlavioșĭ! Fă-ne asemenea copiilor, ca să nu ne lipsim de veselia ce aĭ sădit întru inimile noastre și cu care ne-aĭ încunjurat pe noĭ! Adă-ne aminte că trebue să ne bucurăm tot-deauna pe acest mic pămînt al Tĕŭ, pentru că vieţuim, pentru că ne stingem numaĭ pentru a începe o vieață nouă într'o altă

was uns umgiebt, der Himmel, die Sonne, die Wiese, der Wald, das Feld, der Bach, der so lustig hüpft, der Fluss, der lauter Strahlen wiederspiegelt, der Regenbogen, der Sturmeswolken Lächeln beim ersten Sonnenblick.

Im Lächeln wohnt der Friede, der sich ringsum verbreitet, und wer an einer geliebten Leiche, von Schmerz zerissen, noch für Andre lächeln kann, der hat mit dem entflohenen Theuersten einen Augenblick den Himmel offen gesehen und kann nicht mehr verzweifeln. Freuet Euch! ist der Weihnachtsgruss. Freuet Euch! ruft die Natur, Freuet Euch! der Geistesheld, der die Erde besiegt hat. Amen.

Lieber Gott! mach uns fromm, mach uns zu Kindern, auf dass wir der Freude nicht verlustig gehen, die Du in unsre Herzen gelegt, die Du rings um uns her gebreitet! Lass uns nie vergessen, dass wir auf Deiner kleinen Erde fröhlich sein sollen, allezeit fröhlich, weil wir leben und weil wir nur vergehen, um wieder zu leben und

împĕrăţie maĭ mare şi maĭ mareaţă! Fă-ne să primim cu bucurie ceasul în care ne veĭ chema! Dăruesce-ne să aşteptăm în pace vremea darurilor Tale şi ceasul când veĭ crede de cuviinţă să le părăsim! Fă ca tânguirea să nu pângărească buzele noastre niciĭ atuncĭ, când veĭ lua de la noĭ pe ceĭ maĭ scumpĭ aĭ noştri! Ajută-ne să putem suferì singurătatea, atuncĭ când eĭ se vor desfăta în cerurile Tale! Invaţă-ne să pricepem şi să gustăm şi cele maĭ micĭ darurĭ şi să nu trecem nesimţitorĭ pe lângă podoabele de care e plin pămîntul! Iar noĭ vom lepăda toate grijile şi Te vom primì întru noĭ pe Tine Părintele şi Dumnedeul nostru! Intru Tine ne vom veselì pretutindenea! In tine ne vom veselì în vecĭ! Amin.

---

neuem Dasein Raum zu geben. Lass uns fröhlich vergessen, wenn Du uns rufst, lass uns stille harren auf Deine Zeit für die Gaben und für das Verlassen Deiner Gaben! Lass die Klage nicht unsren Lippen entweichen, wenn Du die Theuersten von uns abrufst, auf dass wir statt ihrer den Schmerz des Alleinseins tragen, während sie Deines Himmels froh werden. Lehre uns das Kleinste erfassen und geniessen und nicht blind vorüberschreiten an dem Schönen, davon die Erde so voll ist! All' unsre Sorgen werfen wir auf Dich, Vater, Beschützer, lieber, lieber Gott! In Dir wollen wir uns freuen allewege und abermal uns freuen in Dir. Amen.

Unser Vater Der Du bist im Himmel! Geheiligt werde dein Name! Dein Reich komme! Dein Wille geschehe, wie im Himmel also auch auf Erden. Unser täglich Brod gieb uns heute, Und vergieb uns unsre Schuld, wie wir vergeben unsern Schuldigern. Und führe uns nicht in Versuchung, sondern erlöse uns von dem Uebel. Denn Dein ist das Reich und die Kraft und die Herrlichkeit, in Ewigkeit! Amen.

CUPRINSUL

INHALT

Kleine Bibliothek Carmen Sylva

Seelengespräche

von

Carmen Sylva

BUKAREST
Institut der graphischen Künste CAROL GÖBL
1898.